

รายงานการวิจัย

แนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ ตำบลนาป่า

อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ยศวดี นีรารมย์

สาขาวิชาการพัฒนาสังคม
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2559

(ก)

ชื่องานวิจัย	แนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
ผู้วิจัย	ยศวดี นีรารมย์
ผู้ร่วมวิจัย	นนทชา ชัยทวิชานันท์
สาขาวิชา	การพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีเสรีวิจัย 2559

บทคัดย่อ

การศึกษาแนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ในครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาสถานการณ์และส่งเสริมอาชีพการประกอบอาชีพของคนพิการทางการเคลื่อนไหว ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ คนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ในเขตตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ คณะผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ จากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยเลือกจากคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกายที่ประกอบอาชีพ ในตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 10 คน โดยใช้แนวสัมภาษณ์ตามรายประเด็นดังรายละเอียดต่อไปนี้ 1. สถานภาพ สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ และ 2. ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ

ผลการวิจัยพบว่า จากการประกอบอาชีพของคนพิการ พบว่า คนพิการประกอบอาชีพจักรสานมาเป็น อันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอาชีพขายของชำ โดยคนพิการแต่ละคนเลือกอาชีพที่มีความเหมาะสมกับความสามารถในการทำงานกับสมรรถภาพของร่างกายของตน โดยจะใช้แค่บางส่วน ของร่างกายในการเคลื่อนไหว เช่น มือ แขน ขาหรือลำตัว ในการประกอบอาชีพ ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริมนอกจากนี้พบว่า คนพิการจะประกอบอาชีพที่มีความหลากหลาย ซึ่งสิ่งที่จะทำให้คนพิการแต่ละคนสามารถพึ่งพาตนเองได้ในระดับใดนั้นจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน อย่างไรก็ตาม คนพิการส่วนใหญ่ยังหวังให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการเพื่อเป็นต้นทุนทางความรู้ในการประกอบอาชีพที่หลากหลายมากขึ้นและเพื่อความเสมอภาคในการประกอบอาชีพของคนพิการใน

(ข)

สังคม ทั้งนี้คนพิการเองก็ต้องเป็นผู้ที่มีความอดทน และมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสารโดยเน้นในด้านการประกอบอาชีพเป็นหลัก จึงจะถือได้ว่าเป็นความสำเร็จในการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย

คำสำคัญ: คนพิการ, อาชีพ

Title	The Way of Supporting Disabilities 'personOccupation in Napa Sub district, Muang District in Phetchabun.
Researcher	Yossawadee Nirarom
Co- Researcher	Nonthacha Chaitawittanun
Major	Socail Development, Phetchabun Rajabhat University Finish 2016

Abstract

Study The Way of Supporting Disabilities 'personOccupation in Napa Sub district, Muang District in Phetchabun. The purposes of this research were 1.) To study situations and occupations for physical disability and physically disabled. Napa Sub-district Muang district Phetchabun province. 2.) To study problems and demand of the encouragement career for physical disability and physically disabled. Napa Sub-district Muang district Phetchabun province.

In the simple of group is the physical disability and physically disabled Sub-district Napa Muang district Phetchabun province. Authors use a qualitative study from gathering information from interview by choose from the physical disability and physically disabled. Napa Sub-district Muang district Phetchabun province 10 person by interviewed by subject as follows 1.) Status, situation, and the occupation of the disabled. 2.) The problems and demand of the encouragement career for disabled.

The findings revealed that from the occupations of the disabled have interlace career is number one and the second is the merchant by the disabled will choose the career that suitable the ability in work of them. By will use some organ in body for move such as hands arms legs or body in work both main job and supply job. In addition the finding the disabled have diversity career that will make each of disabled can self-reliance which levels base on many factors. However the most of disabled still

(3)

hope to have the encouragement career for disabled for are costs of Knowledge in occupational diversity. And for equality in the occupations of the disabled in social. However the disabled should have patience and eager to learn that will accessible to information by focus in occupations essentially. To be deemed is the success in the encouragement career for physical disability and physically disabled.

Keywords : Disabilities person, Occupation

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยคำแนะนำต่างๆ และความมือช่วยเหลือน้อย่างดี
ยิ่งจากบุคคลหลายฝ่าย ที่สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ อันเป็น
ประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ผู้วิจัยและคณะขอขอบพระคุณคณพิการ และบุคคลผู้ที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ตำบลนา
ป่า นายกและเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลนาป่าเป็นอย่างสูง ที่ได้ให้ความกรุณาเสียสละ
เวลาและอนุเคราะห์สถานที่ในการดำเนินงานวิจัย ขอขอบพระคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ที่ได้ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยครั้งนี้มา ณ ที่นี้ด้วย

ยศวดี นีรารมย์ และนนทชา ชัยทวิชานันท์

1 มีนาคม 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญรูป	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 ขอบเขตการวิจัย	5
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	5
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ	7
2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพ	12
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	20
2.4 กรอบแนวความคิดการวิจัย	25
บทที่ 3 วิธีการดำเนินงานวิจัย.....	26
3.1 วิธีการวิจัย.....	26
3.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	26

3.3	วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
3.4	เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก.....	27
3.5	วิเคราะห์ข้อมูล	27
บทที่ 4	ผลการวิจัย	28
4.1	สถานภาพ สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ.....	28
4.2	ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพ	37
4.3	แนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ.....	40
บทที่ 5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	42
5.1	สรุปผลการวิจัย.....	42
5.2	อภิปรายผล	45
5.3	ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	47
บรรณานุกรม	48
ภาคผนวก.....		51
ประวัติผู้วิจัย.....		64

(๗)

สารบัญรูป

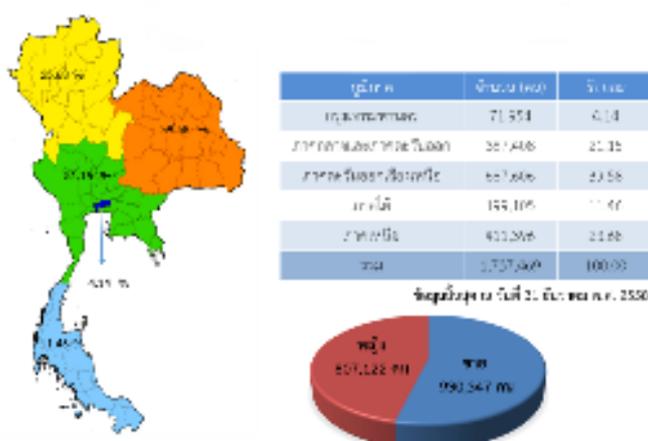
	หน้า
รูปที่ 1.1 สถานการณ์คนพิการในประเทศไทย	2
รูปที่ 1.2 สาเหตุความพิการ	2
รูปที่ 1.3 ประเภทความพิการ	3
รูปที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	25
รูปที่ 4.1 แผนภูมิแสดงอาชีพในวัยทำงาน	3131

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

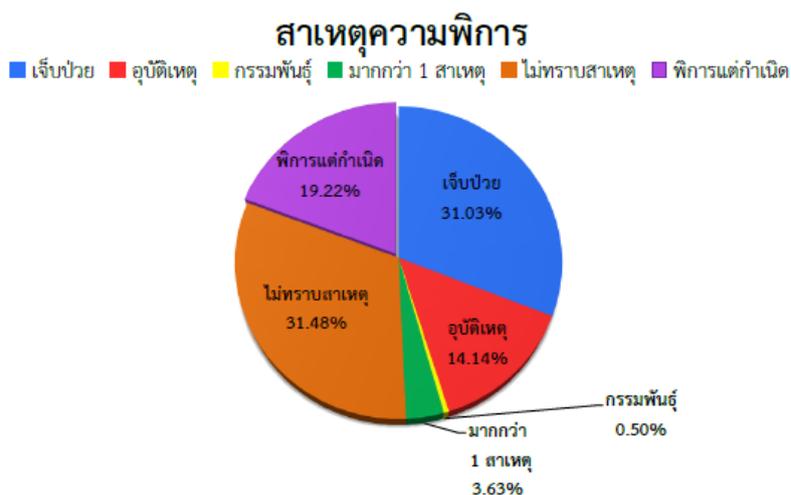
องค์การสหประชาชาติเป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีการดูแล การส่งเสริมฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการอย่างกว้างขวางมาโดยตลอด มีการติดต่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างประเทศองค์การสมาชิกอย่างเป็นทางการสนองความต้องการของคนพิการ การให้ความช่วยเหลือทางวิชาการในทุกรูปแบบต่อประเทศกำลังพัฒนาตลอดจนรณรงค์เรื่องสิทธิและความเท่าเทียมกันในสังคมเพื่อคนพิการเป็นการให้คนพิการกับคนปกติที่สามารถดำรงชีวิตร่วมกันได้ รัฐบาลของไทยก็ได้ตระหนักและให้ความสำคัญกับคนพิการเพิ่มมากขึ้นโดยได้จัดกิจกรรมการบริการให้กับคนพิการมากขึ้นและมีการคุ้มครองในเรื่องการประกอบอาชีพของคนพิการตามระดับมาตรฐานสากล โดยร่วมมือกับองค์การสหประชาชาติในการกำหนดและออกปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนและอนุสัญญาและปฏิญญาสากลที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการมีงานทำของคนพิการโดยเฉพาะอย่างยิ่งอนุสัญญาฉบับที่ 159 อนุสัญญาว่าด้วยการฟื้นฟูอาชีพและการจ้างงาน(คนพิการ) ค.ศ.1983 (พ.ศ.2526) ขององค์การสหประชาชาติเพื่อให้คนพิการมีสิทธิเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป สิทธิของคนพิการดังกล่าว ได้นำมาประยุกต์ใช้ในประเทศไทย เพื่อเป็นการคุ้มครองและเป็นหลักประกันให้กับคนพิการได้มีสิทธิเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป สามารถที่จะเข้าถึงและการใช้ประโยชน์ได้จากสภาพแวดล้อมทางกายภาพข้อมูลข่าวสารและบริการสาธารณะ การยอมรับความเท่าเทียมกันของคนพิการในทางกฎหมายจะทำให้เกิดผลประโยชน์ต่อคนพิการ เพื่อเป็นการให้บริการทางด้านอาชีพแก่คนพิการนั้นมีความสอดคล้องกับหลักการสากลในปัจจุบัน ทำให้ทุกคนทั่วโลกยอมรับการให้คนพิการนั้นได้รับความเท่าเทียมกันอย่างมีประสิทธิภาพและมีการพัฒนาเข้าสู่ระดับมาตรฐานสากล (สุวภา จรดลและคณะ, 2556)

รูปที่ 1.1 สถานการณ์คนพิการในประเทศไทย

ที่มา : กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

จากรูปที่ 1.1 แสดงจำนวนคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการจำนวน 1,737,469 คน (ร้อยละ 2.64 ของประชากรทั้งประเทศ) อันดับแรก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 687,606 คน อันดับสอง ภาคเหนือ 411,396 คน และอันดับสาม ภาคกลางและภาคตะวันออก 367,408 คน ตามลำดับโดยแบ่งเป็นคนพิการเพศชายจำนวน 930,347 คน (ร้อยละ 53.55) และเพศหญิงจำนวน 807,122 คน (ร้อยละ 46.45)

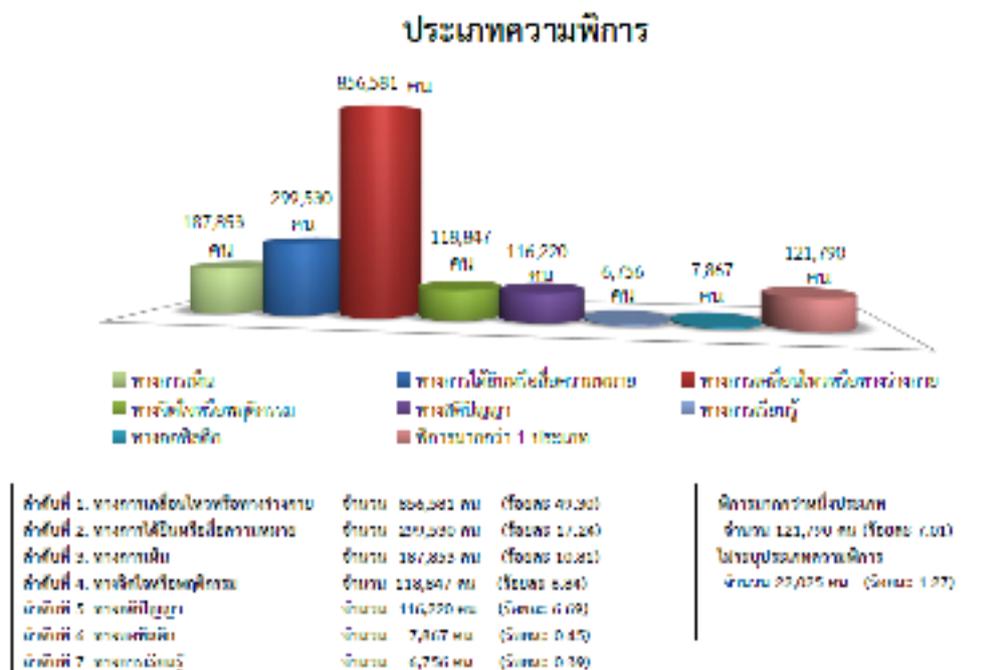

รูปที่ 1.2 สาเหตุความพิการ

ที่มา : กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

จากรูปที่ 1.2 แสดงสาเหตุความพิการอันดับหนึ่ง ภาวะความเจ็บป่วยและโรคต่างๆ ในภายหลัง (ความดันโลหิตสูง/หลอดเลือดหัวใจตีบ/ข้อสันหลังอักเสบ/โรคติดเชื้อ/เบาหวาน/ลมชัก)

ร้อยละ 31.03 อันดับสอง ความพิการแต่กำเนิดร้อยละ 19.22 และอันดับสามอุบัติเหตุร้อยละ 14.14

รูปที่ 1.3 ประเภทความพิการ

ที่มา : กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

จากรูปที่ 1.3 ประเภทความพิการ อันดับหนึ่ง คือ คนพิการประเภทการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย จำนวน 856,581 คน อันดับสอง ทางทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย จำนวน 299,530 คน และอันดับสาม ทางการเห็น จำนวน 187,853 คน คนพิการมากกว่าหนึ่งประเภท จำนวน 121,790 คน (ร้อยละ 7.01) และไม่ระบุประเภทความพิการ จำนวน 22,025 คน (ร้อยละ 1.27) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อมูลคนพิการในตำบลนาป่าทั้งหมด 251 คน โดยคนพิการทางการเคลื่อนไหวและทางร่างกายยังคงพบมากในปัจจุบันทั้งหมด 149 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า, 2557)

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมีการรายงานสถานการณ์คนพิการในประเทศไทย ปัจจุบันพบว่ามีคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการทั้งหมดจำนวน

1,737,469 คน หรือร้อยละ 2.64 ของประชากรทั้งประเทศ มีคนพิการที่ประกอบอาชีพอยู่เพียง 253,314 คน (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2558) ในอนาคตต่องานนี้ไปเมื่อโครงสร้างประชากรของไทยเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากมีอัตราเกิดที่ลดต่ำลงอย่างมาก คนมีอายุยืนยาวขึ้น ส่งผลให้สังคมไทยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว นั่น ผลที่ตามมาของคนที่สูงวัยขึ้นก็คือ โอกาสเสี่ยงต่อความพิการที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งสำคัญที่ทุกคนต้องการคือ การมีงานทำ มีรายได้จากอาชีพที่สุจริต สามารถที่จะเลี้ยงดูตนเองและครอบครัวได้อย่างเป็นสุขตามอัตภาพ คนพิการก็เช่นเดียวกัน หากจะแตกต่างกันก็ตรงที่คนพิการต้องใช้ความพยายามมากกว่าคนปกติว่าจะถึงจุดหมายนั้น เนื่องจากคนพิการมีความพร้อมของศักยภาพทางกายและจิตใจไม่ครบสมบูรณ์เหมือนเช่นคนปกติทั่วไปนั่นเอง จึงทำให้คนพิการนอกจากต้องต่อสู้กับความไม่พร้อมสมบูรณ์ในตนเองแล้วยังต้องต่อสู้กับความไม่เท่าเทียมและอุปสรรคต่างๆ ทางสังคมที่ถูกสร้างขึ้นจากคนที่มีความพร้อมสมบูรณ์กว่าอีกด้วย

ปัจจุบัน คนพิการยังคงได้รับการยอมรับ และเปิดโอกาสให้แสดงความสามารถน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบทเพราะสังคมมีความเชื่อที่ผิดว่า คนพิการเป็นบุคคลที่น่าสงสาร ด้อยศักยภาพ ไม่สามารถทำงานได้เท่ากับคนทั่วไป ความเชื่อที่ผิดทำให้คนพิการขาดโอกาสทางการศึกษา ไม่ได้รับการสนับสนุนให้ออกมามีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม รวมถึงการถูกกีดกันทั้งทางสังคม อันเกิดจากทัศนคติดังกล่าว และสภาพทางกายภาพที่เต็มไปด้วยอุปสรรค คนพิการจำนวนมากที่พยายามดิ้นรนศึกษา และหางานทำเพื่อมีชีวิตที่ดี ไม่เป็นภาระแก่ผู้อื่น แต่มีเพียงจำนวนส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้รับโอกาสที่ดี จากสังคมหรือสามารถผ่านอุปสรรคเหล่านั้นได้ ในขณะที่แนวคิดระดับสากลมีความเชื่อว่าคนพิการมีศักยภาพไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าบุคคลทั่วไป หากได้รับการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างมีคุณภาพเป็นความเชื่อที่มีพื้นฐานมาจากหลักสิทธิมนุษยชน เป็นความเชื่อในสิทธิและความเสมอภาคของบุคคล (ผลา ศรีขาวและคณะ, 2558)

การศึกษาการประกอบอาชีพของคนพิการ จึงมีความสำคัญมากในปัจจุบันเพื่อที่เป็นการส่งเสริมอาชีพให้ตรงกับลักษณะและประเภทของความพิการ เพราะคนพิการมีทั้งหมด 6 ประเภท ได้แก่ ความพิการทางการมองเห็น ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย ความพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม หรือออทิสติก ความพิการทางสติปัญญา และความพิการทางการเรียนรู้ (ประกาศกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์, 2558) ซึ่งความพิการแต่ละประเภทจะมีลักษณะต่างกัน

ดังนั้นในการวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาและความต้องการของคนพิการประเภทความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย เนื่องจากคนพิการประเภทนี้มี

มากขึ้นในปัจจุบันโดยเลือกพื้นที่ ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมในการศึกษาหาข้อมูลในการทำวิจัยในครั้งนี้ เพื่อให้มีการปรับตัวในการทำงาน โดยมุ่งหวังให้คนพิการมีความรู้และทักษะด้านร่างกายที่ดีของตนเอง ครอบครัว และชุมชนเพื่อเป็นมาตรฐานอาชีพของคนพิการสืบต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาสถานการณ์และการประกอบอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.2.2 เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเกี่ยวกับ สถานการณ์ การประกอบอาชีพ ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.3.2 ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ คนพิการในตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.3.3 ขอบเขตด้านพื้นที่

คนพิการอาศัยอยู่เขตตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.3.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตั้งแต่ วันที่ 10 กันยายน 2558 ถึง วันที่ 10 ธันวาคม 2558

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1.4.1 ทำให้ทราบถึงสถานการณ์และการประกอบอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.4.2 ทำให้ทราบถึงปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพของคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 อาชีพ หมายถึง การทำกิจกรรม การทำงาน การประกอบอาชีพที่ไม่เป็นโทษแก่สังคม และมีรายได้ตอบแทน โดยอาศัยแรงงาน ความรู้ ทักษะ อุปกรณ์ เครื่องมือ วิธีการ แตกต่างกันไป เป็นรูปแบบการดำรงชีพในสังคมมนุษย์ปัจจุบัน อาชีพเป็นหน้าที่ของบุคคลในสังคม การที่บุคคลประกอบอาชีพจะได้มาซึ่งค่าตอบแทน หรือ รายได้ เพื่อใช้จ่ายในการดำรงชีวิต โดยเฉพาะว่า การประกอบอาชีพนั้นเป็นต้องอาศัยปัจจัยสี่ ได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค

1.5.2 คนพิการ หมายถึง บุคคลผู้มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวร่างกายที่อาศัยอยู่ไหนในเขตตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม ซึ่งผลมาจากการมีความบกพร่องหรือสูญเสียความสามารถของอวัยวะ จึงเป็นสาเหตุทำให้เกิดความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาแนวทางการส่งเสริมอาชีพคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัด เพชรบูรณ์คณะผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามลำดับ ดังนี้

- 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ
- 2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพ
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.4 กรอบแนวความคิดการวิจัย

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการ

2.1.1 ความหมายของคนพิการ

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ(2559) ได้ให้ความหมายและความสำคัญคนพิการไว้ว่า เป็นบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป ทั้งนี้ ตามประเภทและหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ประกาศกำหนด

สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดยะลาคนพิการ (2557) ได้ให้ความหมายและความสำคัญคนพิการไว้ว่า บุคคลที่มีความผิดปกติหรือมีความบกพร่องทางร่างกาย ทางสติปัญญาหรือจิตใจ ใดๆที่เรียกว่าคนพิการคนเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า ทั้งนี้ เพราะคนเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในทุกๆด้าน แต่ในทุกๆสังคมมิได้มีบุคคลที่มีความรู้ความสามารถเท่าเทียมกันทั้งหมดยังมีบุคคลประเภทหนึ่งซึ่งมีความผิดปกติหรือความบกพร่องทางด้านร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ ทำให้เป็นอุปสรรค ในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ และการได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของสังคม ซึ่งเราเรียกบุคคล เหล่านี้ว่าคนพิการ

กล่าวโดยสรุป ความหมายของคนพิการ คือ คนพิการเป็นบุคคลที่มีความผิดปกติทางร่างกายทางสติปัญญาหรือจิตใจเนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่างๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด

2.1.2 ประเภทคนพิการ

ศูนย์การศึกษาพิเศษประจำจังหวัดอุทัยธานี (2554) ได้จัดประเภทความพิการ 9 ประเภทดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นจนไม่สามารถรับการศึกษได้โดยการเห็นหรือใช้สายตาได้ตามปกติ

2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ระดับน้อยไปถึง ระดับรุนแรง จนไม่สามารถฟังเสียงได้เหมือนคนปกติซึ่งอาจจะหูตึง หรือหูหนวกก็ได้

3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง บุคคลที่มีพัฒนาการล่าช้ากว่าคนปกติทั่วไปทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ภาษา เมื่อวัดสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแล้วมีสติปัญญาต่ำกว่าบุคคลปกติและความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอย่างน้อย 2 ทักษะ หรือมากกว่า เช่น ทักษะการสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน การควบคุมตนเอง สุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาการเพื่อชีวิตประจำวัน การใช้เวลารว่าง การทำงาน และทักษะในการใช้สาธารณสมบัติ เป็นต้น

4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ

บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ หมายถึง บุคคลที่มีความผิดปกติ บกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะ ส่วนใดส่วนหนึ่งร่างกายทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีหรือมีอาการเกร็ง คือ อาการตึงตัวของกล้ามเนื้อ ส่วนใด ส่วนหนึ่งหรือหลายส่วน ควบคุมการทรงตัวได้ยากหรือไม่ได้เลย มีการเคลื่อนไหวของแขนขาไม่สัมพันธ์กันมีอาการสัน เติงเซ หรืออาจเป็นบุคคลที่บกพร่องเนื่องจากสุขภาพ หรืออุบัติเหตุ อาการชักโรคเรื้อรัง โรคติดต่อ เป็นต้น

5. บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้

บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางการรับรู้หรือทางการเรียนรู้ที่มีความ ผิดปกติอย่างเดี่ยวหรือหลายอย่างทำให้เกิดปัญหาทางการฟัง การอ่าน การพูด การเขียน การสะกด การคำนวณ การใช้เหตุผล การรวบรวมความคิด ซึ่งความผิดปกตินี้ ไม่ใช่เกิดจากภาวะบกพร่องทางการเห็น การได้ยินทางร่างกาย ทางสติปัญญา ทางอารมณ์แต่เป็นภาวะทางสมองที่มีความผิดปกติทำให้การแปลภาพ การแปลเสียงหรือการรับรู้ แปรปรวนไปจากเดิมเด็กบางคนมองเห็นหนังสือกลับหลัง เด็กบางคนไม่สามารถแปลความหมายหรือเข้าใจจากการได้ยิน เด็กบางคนไม่เข้าใจตัวเลขและความหมายตัวเลข

6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา

บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องในเรื่องการออก เสียงพูด เช่น เสียงผิดปกติ อัตราความเร็วและจังหวะการพูดผิดปกติ หรือคนที่มีความบกพร่องในเรื่องการเข้าใจ และการใช้ภาษาพูด การเขียนตลอดจนระบบสัญลักษณ์อื่นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจเกี่ยวกับรูปแบบภาษา เนื้อหาของภาษา และหน้าที่ของภาษา

7. บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์

บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมและอารมณ์ หมายถึง บุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบุคคลทั่วไป และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนนี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ต่อสิ่งต่างๆ และปัญหาทางพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ยอมรับกันทางสังคมและวัฒนธรรมรวมทั้งขาดสัมพันธ์ภาพกับบุคคลอื่น มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มีความคับข้องใจ มีการเก็บกดทางอารมณ์โดยแสดงออกทางร่างกาย

8. บุคคลออทิสติก

บุคคลออทิสติก หมายถึงบุคคลที่มีความบกพร่องพัฒนาการด้านสังคม ภาษา และการสื่อความหมาย พฤติกรรม อารมณ์ และจินตนาการ ซึ่งสาเหตุเนื่องมาจากการทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองที่ผิดปกติไป

9. บุคคลพิการซ้อน

บุคคลพิการซ้อน (Mutiple Handicapped) หมายถึงบุคคลที่มีความบกพร่องตั้งแต่อย่าง ขึ้นไปในบุคคล

พวงแก้ว กิจธรรม (2559) ได้จัดประเภทความพิการ 9 ประเภทดังนี้พิการตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล จึงได้จำแนกคนพิการตามความต้องการ จำเป็นทางการจัดการศึกษาเป็น 9 ประเภท ดังนี้

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นตั้งแต่ระดับเล็กน้อยจนถึงตาบอดสนิท อาจแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1.1 คนตาบอด หมายถึง คนที่สูญเสียการเห็นมากจนต้องสอนให้อ่านอักษรเบรลล์หรือใช้วิธีการฟังเทปหรือแผ่นเสียง หากตรวจวัดความชัดของสายตาข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับ 6 ส่วน 60 หรือ 20 ส่วน 200 (20/200) ลงมาจนถึงบอดสนิท (หมายถึง คนตาบอดสามารถมองเห็นวัตถุได้ในระยะห่างน้อยกว่า 6 เมตร หรือ 20 ฟุต ในขณะที่คนปกติสามารถมองเห็นวัตถุเดียวกันได้ในระยะ 60 เมตร หรือ 200 ฟุต) หรือมี ลานสายตาแคบกว่า 20 องศา (หมายถึงสามารถมองเห็นได้กว้างน้อยกว่า 20 องศา)

1.2 คนเห็นเลือนราง หมายถึง คนที่สูญเสียการเห็น แต่ยังสามารถอ่านอักษรตัวพิมพ์ที่ขยายใหญ่ได้ หรือต้องใช้แว่นขยายอ่าน หากตรวจวัดความชัดของสายตาข้างดีเมื่อแก้ไขแล้วอยู่ในระดับระหว่าง 6 ส่วน 18 (6/18) หรือ 20 ส่วน 70 (20/70) ถึง 6 ส่วน 60 (6/60) หรือ 20 ส่วน 200 (20/200) หรือมี ลานสายตาแคบกว่า 30 องศา

2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยิน ตั้งแต่ระดับรุนแรงจนถึงระดับน้อยอาจแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 คนหูหนวก หมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินมากจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทางกราดได้ยิน ไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟังก็ตาม โดยทั่วไปหากตรวจการได้ยินจะสูญเสียการได้ยินประมาณ 90 เดซิเบลขึ้นไป (เดซิเบล เป็นหน่วยวัดความดังของเสียง หมายถึง เมื่อเปรียบเทียบระดับเริ่มได้ยินเสียงของเด็กปกติ เมื่อเสียงดังไม่เกิน 25 เดซิเบล คนหูหนวกจะเริ่มได้ยินเสียงดังมากกว่า 90 เดซิเบล)

2.2 คนหูตึง หมายถึง คนที่มีการได้ยินเหลืออยู่พอเพียงที่จะรับข้อมูลผ่านทางกราดได้ยิน โดยทั่วไปจะใส่เครื่องช่วยฟัง และหากตรวจการได้ยินจะพบว่ามีสูญเสียการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบล ลงมาจนถึง 26 เดซิเบล คือ เมื่อเปรียบเทียบระดับเริ่มได้ยินเสียงของเด็กปกติ เมื่อเสียงดังไม่เกิน 25 เดซิเบล เด็กหูตึงจะเริ่มได้ยินเสียงที่ดังมากกว่า 26 เดซิเบล ขึ้นไปจนถึง 90 เดซิเบล

3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึงคนที่มีพัฒนาการช้ากว่า คนปกติทั่วไปเมื่อวัดสติปัญญา โดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแล้ว มีสติปัญญาต่ำกว่าบุคคลปกติและความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอย่างน้อย 2 ทักษะหรือมากกว่า เช่น ทักษะการสื่อความหมาย ทักษะทางสังคม ทักษะการใช้สาธารณสมบัติ การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน การควบคุม ตนเอง สุขอนามัยและความปลอดภัย การเรียนวิชาการเพื่อ

ชีวิตประจำวัน การใช้เวลาร่างกายและการทำงาน ซึ่งลักษณะความบกพร่องทางสติปัญญา จะแสดงอาการก่อนอายุ 15 ปี

4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ หมายถึง คนที่มีอวัยวะไม่ สมส่วนอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนขาดหายไป กระดูกและกล้ามเนื้อพิการเจ็บป่วยเรื้อรัง รุนแรงมีความพิการระบบประสาท มีความลำบากในการ เคลื่อนไหวซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา ในสภาพปกติ ทั้งนี้ไม่รวมคนที่มีความ บกพร่องทางประสาทสัมผัส ได้แก่ ตาบอด หูหนวก อาจ แบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ

4.1 โรคของระบบประสาท เช่น ซีรีบรัล พัลซี (Cerebral Palsy) หรือโรคอัมพาต เนื่องจากสมองพิการ โรคลมชัก มัลติเพิล สเคลอโรซิส (Multiple Sclerosis)

4.2 โรคทางระบบกล้ามเนื้อและกระดูก เช่น ข้ออักเสบ เท้าปุก โรคกระดูกอ่อน โรคอัมพาต กล้ามเนื้อลีบ หรือมัสคิวลาร์ ดิสโทรफी (Muscular Dystrophy) กระดูกสันหลังคด

4.3 การไม่สมประกอบมาแต่กำเนิด เช่น โรคคีระชะโต สไปนา เบฟิิดา (Spina Bifida) แขนขาด้วนแต่กำเนิด เตี้ยแคระ

4.4 สภาพความพิการและความบกพร่องทางสุขภาพอื่นๆ ได้แก่ สภาพความ พิการ อันเนื่องมาจากอุบัติเหตุแลจากเชื้อไวรัส และอันตรายจากการคลอดความบกพร่องทาง สุขภาพ เช่น หอบ หืด โรคหัวใจ วัณโรคปอด ปอดอักเสบ

5. บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง คนที่มีความบกพร่องอย่างใดอย่าง หนึ่ง หรือหลายอย่างในกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับความเข้าใจหรือการใช้ภาษา อาจเป็นภาษาพูดและ/หรือภาษาเขียน ซึ่งจะมีผลทำให้มีปัญหาในการฟัง การพูด การคิด การอ่าน การเขียน การสะกด หรือการคิดคำนวณ รวมทั้งสภาพความบกพร่องในการรับรู้ สมองได้รับ บาดเจ็บ การปฏิบัติงานของสมองสูญเสียไป ซึ่งทำให้มีปัญหาในการอ่าน และปัญหาในการเข้าใจ ภาษา ทั้งนี้ ไม่รวมคนที่มีปัญหาทางการเรียนเนื่องจากสภาพบกพร่อง ทางการเห็น การได้ยิน การ เคลื่อนไหว ปัญญาอ่อนปัญหาทางอารมณ์ หรือความด้อยโอกาสเนื่องจากสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม หรือเศรษฐกิจ

6. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา หมายถึง คนที่มีความบกพร่อง ในเรื่องของการออกเสียงพูด เช่น เสียงผิดปกติ อัตราความเร็วและจังหวะการพูด ผิดปกติหรือคนที่ มีความบกพร่องในเรื่องความเข้าใจและหรือการใช้ภาษาพูด การเขียน และหรือระบบสัญลักษณ์ อื่นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจเกี่ยวกับรูปแบบของภาษาเนื้อหาของภาษาและหน้าที่ของ ภาษา

7. บุคคลที่มีปัญหาทางพฤติกรรมหรืออารมณ์ หมายถึง คนที่มีพฤติกรรม เบี่ยงเบนไปจากปกติเป็นอย่างมาก และปัญหาทางพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ ยอมรับทางสังคมหรือวัฒนธรรม

8. บุคคลออทิสติก หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางพัฒนาการด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย พฤติกรรมอารมณ์ และจินตนาการ ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากการ ทำงานในหน้าที่บางส่วนของสมองที่ผิดปกติไป และความผิดปกตินี้พบได้ก่อนวัย 30 เดือน และมี ลักษณะที่สำคัญ คือ มีความบกพร่องทางปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การสื่อสาร พฤติกรรมและอารมณ์ การรับรู้ทางประสาทสัมผัสทั้งห้า การใช้อวัยวะต่างๆ อย่างประสานสัมพันธ์ การจินตนาการ และ มีความสนใจที่สั้น เป็นต้น

9. บุคคลพิการซ้อน หมายถึง คนที่มีสภาพความบกพร่องหรือความพิการมากกว่า หนึ่งประเภทในบุคคลเดียวกัน เช่น คนปัญญาอ่อนที่สูญเสียการได้ยิน เป็นต้น

จากแนวคิดเกี่ยวกับคนพิการคณะผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มคนพิการประเภทเคลื่อนไหว ร่างกายได้ หมายถึงบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมเนื่องจากมีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดความ เสียเปรียบของบุคคลทำให้ไม่อาจแสดงบทบาทหรือทำอะไรให้เหมาะสมสอดคล้องตามวัยจึงมี ความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติ กิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพ

2.2.1 ความหมายและความสำคัญของอาชีพ

ธัญพร มีหมั่น(2558) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของอาชีพไว้ว่า การ ประกอบอาชีพเป็นที่มาของรายได้เพื่อนำไปใช้จ่ายในการดำรงชีวิต ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสี่ ได้แก่ อาหารที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค ในอดีตสิ่งของต่าง ๆ เหล่านี้เป็นหน้าที่ของ พ่อแม่เป็นผู้จัดหาให้แก่สมาชิก ด้วยการผลิตขึ้นใช้เองในครอบครัว โดยไม่จำเป็นต้องใช้เงินซื้อหา ปัจจุบันการดำรงชีวิตในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป ประชาชนมีการศึกษามีขึ้นความรู้ที่ได้รับจะเป็น พื้นฐานในการประกอบอาชีพ เพื่อให้มีรายได้มาซื้อปัจจัยสี่และสิ่งของอื่น ๆ ในการดำรงชีวิตและ สร้างมาตรฐานที่ดีให้แก่ตนเอง ครอบครัว และสังคมอาชีพมีอยู่มากมายควรพิจารณาเลือก ประกอบอาชีพที่มีความถนัดและความสนใจ สุขจริต มีความมั่นคงในชีวิตและมีรายได้เพียงพอต่อ ความจำเป็นของการประกอบอาชีพมีดังนี้

1. เพื่อตนเอง

เป็นการประกอบอาชีพเพื่อให้ได้เงินหรือรายได้มาใช้จ่ายใช้สอยสำหรับการดำเนินชีวิต และตอบสนองความต้องการของตนเอง เช่นซื้อเครื่องซักผ้า เครื่องตัดหญ้าเตาไมโครเวฟ รถยนต์ฯลฯซื้อสิ่งสร้างความบันเทิงและการพักผ่อน เช่น วิทยุ โทรทัศน์ วีดีทัศน์ ตลอดจนซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย เช่น เครื่องประดับราคาแพงน้ำหอมเครื่องสำอาง เป็นต้น

2. เพื่อครอบครัว

ครอบครัวเป็นหน่วยสังคมที่เล็กที่สุดสมาชิกของครอบครัวประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ซึ่งมีภาระหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติต่อกันเช่นพ่อแม่มีหน้าที่เลี้ยงดูลูกและให้การศึกษา เพื่อประกอบอาชีพในอนาคต ลูกมีหน้าที่ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จการศึกษาแล้วแสวงหาอาชีพเพื่อหารายได้มาเลี้ยงดูตนเองพ่อแม่และทุกคนในครอบครัวให้มีมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

3. เพื่อชุมชน

ครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนหรือสังคม หากสมาชิกแต่ละครอบครัวประกอบอาชีพที่สุจริตถูกต้องตามกฎหมายและมีอาชีพที่มั่นคง รายได้ดีและมีโอกาสก้าวหน้าภายในชุมชน ทำให้ชุมชนเข้มแข็ง เศรษฐกิจของชุมชนเจริญรุ่งเรืองสามารถพึ่งพาตนเองได้

4. เพื่อประเทศชาติ

เมื่อประชาชนในชาติมีการประกอบอาชีพ มีรายได้มาเลี้ยงตนเองและครอบครัว ทำให้อัตราการว่างงานลดน้อยลง ย่อมเป็นการแก้ไขปัญหาสังคมให้กับรัฐบาล สภาพสังคมมีความเป็นอยู่ที่ดี มีการใช้ทรัพยากรภายในชุมชนรายได้เกิดการหมุนเวียน ทำให้เศรษฐกิจโดยรวมของประเทศก้าวหน้า ผลจากการที่ประชาชนประกอบอาชีพ มีงานทำ มีรายได้ ชุมชนมีความเข้มแข็งและชำระภาษีให้แก่รัฐ เพื่อรัฐจะได้นำไปพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ

ศยามล ลัคนาสถิต (2540) ได้ให้ความหมายและความสำคัญของอาชีพไว้ว่า กระบวนการเลือกอาชีพเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเลือกอาชีพ จะทำให้บุคคลสามารถเลือกอาชีพได้อย่างเหมาะสม และบุคคลมีแนวโน้มที่จะประสบความสำเร็จก้าวหน้าในอาชีพนั้นได้ แต่ถ้าเลือกอาชีพไม่เหมาะสม ไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนได้อย่างเต็มที่ มีแนวโน้มที่จะประสบความล้มเหลวพัฒนาการทางอาชีพ มีความหมายครอบคลุมประเด็นสำคัญ 3 ประการ

1. เป็นการพัฒนาที่สำคัญส่วนหนึ่งของมนุษย์
2. เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงชีวิตของแต่ละบุคคล
3. เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจเลือกในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ

ความเข้าใจแต่ละบุคคลมากขึ้นในสิ่งต่างๆซึ่งสัมพันธ์กับวิถีในการดำเนินชีวิตในแต่ละช่วงวัย

ซูเปอร์ (Super 1975 อ้างใน กระทรวงแรงงาน ,2555) ได้ศึกษาการเลือกอาชีพ และสรุปรวบรวมตั้งเป็น ทฤษฎีการเลือกอาชีพขึ้น โดยใช้ชื่อทฤษฎีว่า “ทฤษฎีการพัฒนาอาชีพ” (theory of vocational development) ซูเปอร์ใช้คำว่า “การพัฒนา” ก็นความหมายกว้าง ซึ่งรวมถึง ความชอบ การเลือก การพิจารณาตัดสินใจ และการเข้าประกอบอาชีพ และเกี่ยวข้องกับประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

ความรู้รากฐานเบื้องต้นของทฤษฎีมีอยู่ 12 ประการ คือ

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (individual differences) ทฤษฎีของความแตกต่างระหว่างบุคคลเป็นหลักสำคัญ ทั้งด้านที่เกี่ยวกับการศึกษา และจิตวิทยาทางอาชีพ เพราะบุคคลย่อมแตกต่างกันทั้งในด้านความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพ ดังนั้น การเลือกอาชีพของบุคคลก็ควรต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. ความสามารถหลาย ๆ อย่างในตัวบุคคล (multipotentiality) บุคคลแต่ละคนมีขีดความสามารถประจำตัวของแต่ละบุคคล ที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในงานอย่างใด อย่างหนึ่งหรือพอใจในงานอย่างใดอย่างหนึ่ง การที่จะนำเอาคนหนึ่งไปเปรียบกับอีกคน หนึ่งไม่ได้ ทุกคนจะมีความสามารถเฉพาะตัว แต่มีคนละอย่าง

3. ภาระสอน ของความสามารถในอาชีพ (occupational ability patterns) อาชีพแต่ละอาชีพมีภาระสอนของความสามารถเฉพาะของแต่ละอาชีพ เช่น ความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพ นั่นคือ อาชีพหนึ่ง ๆ ก็ต้องการบุคคลที่มีความสามารถ ความสนใจ และบุคลิกภาพต่างไปจากอีกอาชีพหนึ่ง

4. การเลียนแบบบทบาทของรูปแบบ (identification and role of models) บุคคลส่วนมากจะเลียนแบบบิดามารดาหรือบุคคลอื่น ในด้านการประกอบอาชีพ วัยรุ่นจะสนใจ โดยการเลียนแบบอาชีพจากผู้ใหญ่ ดังนั้นผู้ใหญ่ก็ควรจะเป็นรูปแบบที่ดีให้แก่เด็ก

5. ความต่อเนื่องของการตัดสินใจเลือกจะต้องจัดให้เป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง (continuous process) ทั้งนี้ เนื่องจากสถานการณ์สิ่งแวดล้อมที่บุคคลอาศัยอยู่ หรือ ทำงานอยู่ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา และประสบการณ์ ดังนั้น การเลือกและการ ตัดสินใจก็ต้องเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องกันไป

6. ช่วงของชีวิต (life stage) กระบวนการเลือกอาชีพเป็นกระบวนการต่อเนื่องตามช่วงชีวิตของบุคคล ซึ่งแบ่งออกเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

6.1 ^{ขั้น}ของการเจริญเติบโต (growth stage) เริ่มตั้งแต่เกิดจนถึงอายุ 14 เป็นระยะที่เด็กกำลังเจริญเติบโต

6.2 ^{ขั้น}ของการสำรวจ (exploration stage) ระหว่างอายุ 14-25 ปี เป็นช่วงที่บุคคลพยายามทำความเข้าใจตนเอง ทดลองสวมบทบาทของผู้ใหญ่ เช่น การหาคู่ การหา อาชีพ และการหาตำแหน่งในสังคม

6.3 ^{ขั้น}ของการสร้างหลักฐาน (establishment stage) ระหว่างอายุ 25-45ปี เป็นช่วงที่บุคคลคิดมีครอบครัว มีบทบาทในสังคม มีอาชีพแน่นอน มีงานทำมั่นคง และมี บ้านอยู่อาศัย

6.4 ^{ขั้น}ของชีวิตมั่นคง (maintenance stage) ระหว่างอายุ 45-65ปี เป็นช่วง ที่เห็นความสำคัญของครอบครัว พยายามที่จะมีหน้าตา หาความก้าวหน้าในการทำงาน

6.5 ^{ขั้น}ของความเสื่อม (decline stage) ตั้งแต่อายุ 65 ปี ถึงตาย เป็นช่วงที่ทำงานน้อยและ มีความรับผิดชอบน้อย และมีบทบาทในสังคมน้อย

7. ภาระสวนของอาชีพ (career patterns) ภาระสวนของอาชีพขึ้นอยู่กับระดับสังคม เศรษฐกิจ และโอกาส ซึ่งภาระสวนของอาชีพนี้ได้แก่ระดับสูงต่ำของอาชีพ ความถี่ในการ เปลี่ยนงานอาชีพบางอย่างทำให้เปลี่ยนงานบ่อย แต่อาชีพบางอย่างก็ไม่ต้องเปลี่ยนงาน บ่อย ๆ

8. การพัฒนาอาชีพควรได้รับการแนะนำแนวทางที่ถูกต้อง เพื่อให้เกิดการพัฒนาอาชีพอย่างเหมาะสม โดยการให้ทดลองฝึกงานบ้างตามโอกาสอันควร

9. การพัฒนาอาชีพเป็นผลของการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม (development of the result of interaction) สิ่งแวดล้อม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูจากบ้าน การได้รับการศึกษาจากโรงเรียน และจากสังคม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่ช่วยประเมินแปลความหมายข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพและทดลองวางแผนเกี่ยวกับอาชีพ เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจตนเอง ซึ่ง นับว่าเป็นการสร้างความคิดเกี่ยวกับตนเอง เช่น รู้จักความสนใจ รู้จักความถนัด และ ความสามารถของตนเอง ที่จะเป็นไปได้จริง

10. การเปลี่ยนแปลงในกระบวนการประกอบอาชีพ (the dynamics of career patterns) กระบวนการประกอบอาชีพนี้ขึ้นอยู่กับระดับสังคม เศรษฐกิจ ของบิดามารดา สติปัญญา ความสามารถ และความสนใจ ของบุคคลซึ่งไม่คงที่ เช่นเดียวกับการพัฒนา ของบุคคลตามช่วงของการเจริญเติบโต (the growth stage) และระยะต้นของช่วงการ สำรวจ (the early exploration stage) บุคคลจะมีความเข้าใจเพียงเล็กน้อยต่อกระบวนการ พัฒนาอาชีพแต่ความเข้าใจอันเล็กน้อยนี้ จะมีประโยชน์สำหรับกระบวนการประกอบอาชีพ ในช่วงของการเจริญเติบโต

ระยะสุดท้ายของการสำรวจ (late exploratory stage) การสร้างหลักฐาน (establishment stage) และขั้นของชีวิตที่มั่นคง (maintenance stage)

11. ความพอใจในงานขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างบุคคล ตำแหน่ง และ บทบาท ของบุคคล (job satisfaction: individual differences, status and role) บุคคลจะ พึงพอใจใน งาน ถ้างานนั้นไปกับวิถีชีวิต ความสามารถ และการได้สวมบทบาทตามบุคคล นั้นต้องการ ระดับ ของความพอใจขึ้นอยู่กับระดับของการพัฒนาความคิดเกี่ยวกับตนเอง ของบุคคล

12. งานคือวิถีทางของชีวิต (work is a way of life) งานเป็นวิถีทางแห่งชีวิตของ บุคคล ได้ค้นพบทางออกที่ใช้แสดงความสามารถ ความสนใจ บุคลิกภาพ ค่านิยมของ บุคคลนั้น ๆ และ ความสามารถกระทำได้ตามบทบาทที่บุคคลนั้นเลือกสรรแล้ว

กล่าวโดยสรุป ความหมายและความสำคัญของอาชีพเป็นสิ่งสำคัญในวิถีชีวิตและการ ดำรงชีพในปัจจุบัน เพราะอาชีพเป็นการสร้างรายได้เพื่อเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว อาชีพ ก่อให้เกิดผลผลิตและการบริการซึ่งสนองตอบความต้องการของผู้บริโภคและที่สำคัญคืออาชีพมี ความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศชาติความสำคัญของอาชีพจึงเป็นพื้นฐานสำคัญในการ พัฒนาคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจชุมชนส่งผลถึงความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ

2.2.2 การเลือกอาชีพของบุคคล

ไทด์แมน (Tiedman , 1963 อ้างใน กระทรวงแรงงาน ,2555) ได้ย้ำถึงความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพและอาชีพที่จะเห็นได้ชัดเจนจากการที่บุคคลต้องผ่านกระบวนการตัดสินใจเขา ได้ย้ำเรื่องของการตัดสินใจว่าเป็นหัวใจของพัฒนาการทางอาชีพการตัดสินใจไม่ว่าจะเป็นการ เรียนการทำงานหรือกิจกรรมประจำวันล้วนมีส่วนเสริมสร้างที่จะทำให้เป็นรูปแบบของ พัฒนาอาชีพของบุคคลผู้นั้นเขาได้แบ่งขั้นตอนการตัดสินใจออกเป็น 2 ระยะ

1) ระยะคาดการณ์ล่วงหน้า (period of anticipation) แบ่งเป็นขั้นย่อยๆ 4 ขั้นคือ

(1) ขั้นการสำรวจ (exploration) เกิดเมื่อบุคคลพิจารณามองเห็นทางเลือกหลาย ทางจึงเริ่มสำรวจทางเลือกเหล่านั้น

(2) ขั้นเห็นรูปแบบทางเลือกเด่นชัดขึ้น (crystallization) บุคคลเริ่มมองเห็นว่า ทางเลือกใดที่เป็นไปได้และตัดทางเลือกที่เป็นไปไม่ได้ทิ้งไป

(3) ขั้นการเลือก (choice) เลือกอาชีพที่ชอบมากกว่าอาชีพอื่นและจัดอันดับ อาชีพที่ต้องการ

(4) **ขั้นเจาะจงตัวเลือก (specification)** เมื่อเลือกอาชีพที่สนใจแล้วก็จะไปหาข้อมูลรายละเอียดของอาชีพนั้นๆ เช่น ลักษณะงานการฝึกอบรมการหาแหล่งงาน เป็นต้น

2) **ระยะการดำเนินงานตามแผนการปรับตัว (period of implementation and adjustment)** มี 3 ขั้นย่อยคือ

(1) **ขั้นอุปมา (induction stage)** บุคคลก้าวเข้าสู่งานอาชีพที่ได้วางเป้าหมายเลือกไว้และอาจต้องปรับตัวโดยปฏิบัติตามกลุ่มอาชีพที่เขาปฏิบัติกัน

(2) **ขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อ (transition)** เป็นขั้นที่บุคคลพยายามปรับหรือผสมผสานเป้าหมายของกลุ่มเข้ากับเป้าหมายของตนเองอาจเป็นการประนีประนอมหรือคล้อยตามเพื่อกลายเป็นสมาชิกของกลุ่มไปในที่สุด

(3) **ขั้นการอนุรักษ์ (maintenance)** เป็นขั้นที่บุคคลหาความสมดุลมั่นคงในงานเกิดความพึงพอใจว่างานนั้นเหมาะกับเขา

กล่าวโดยสรุป อาชีพของบุคคลพัฒนาการทางอาชีพนั้นเป็นกระบวนการตัดสินใจที่สลับซับซ้อนเกิดในช่วงเวลายาวนานตลอดชีวิตของบุคคลก็ได้และการตัดสินใจแต่ละครั้งก็มีผลต่อเนื่องไปถึงการตัดสินใจอื่นๆ ที่ตามมาในบางครั้งการตัดสินใจก็อาจจะไม่ได้เกิดตามขั้นตอนลงมาทีละเรื่องในชีวิตจริงของเราบ่อยครั้งจะพบว่ามียุคหลายสิ่งที่เราจำเป็นต้องเลือกตัดสินใจในเวลาเดียวกันนั่นเอง

2.2.3 การแบ่งอาชีพตามลักษณะของการประกอบอาชีพ

ศูนย์ส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย (2542) ได้กล่าวถึงการแบ่งอาชีพตามลักษณะของการแบ่งประเภทของอาชีพ สามารถจัดแบ่งตามลักษณะได้เป็น 2 ลักษณะ คือ แบ่งตามเนื้อหาวิชาของอาชีพ และแบ่งตามลักษณะของการประกอบอาชีพ

1. **การแบ่งอาชีพตามเนื้อหาวิชาของอาชีพ** สามารถจัดกลุ่มอาชีพตามเนื้อหาวิชาได้เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1) **อาชีพเกษตรกรรม** ถือว่าเป็นอาชีพหลัก และเป็นอาชีพสำคัญของประเทศ ปัจจุบันประชากรของไทยไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 ยังประกอบอาชีพนี้อยู่ อาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพเกี่ยวเนื่องกับการผลิต และการจัดจำหน่ายสินค้าและบริการทางด้านเกษตร ซึ่งผลผลิตทางการเกษตรนอกจากใช้ในการบริโภค เป็นส่วนใหญ่แล้วยังใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตทางอุตสาหกรรมอีกด้วย อาชีพเกษตรกรรม ได้แก่ การทำนา ทำไร่ ทำสวน เลี้ยง สัตว์ ฯลฯ

2) อาชีพอุตสาหกรรม การทำอุตสาหกรรม หมายถึง การผลิตสินค้าอันเนื่องมาจากการนำเอาวัสดุ หรือสินค้าบางชนิดมาแปรสภาพให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ใช้มากขึ้น กระบวนการประกอบการอุตสาหกรรมประกอบด้วย

ในขั้นตอนของกระบวนการผลิต มีปัจจัยมากมายนับตั้งแต่แรงงาน เครื่องจักร เครื่องมือ เครื่องใช้ เงินทุน ที่ดิน อาคาร รวมทั้งการบริหารจัดการ การประกอบอาชีพอุตสาหกรรม แบ่งตามขนาด ได้ดังนี้

(1) อุตสาหกรรมในครอบครัว เป็นอุตสาหกรรมที่ทำกันในครัวเรือนหรือภายในบ้าน ใช้แรงงานคนในครอบครัวเป็นหลัก บางทีอาจใช้เครื่องจักรขนาดเล็กช่วยในการผลิต ใช้วัตถุดิบวัสดุที่หาได้ในท้องถิ่นมาเป็นปัจจัยในการผลิตอุตสาหกรรมในครัวเรือน ได้แก่ การทอผ้า การจักสาน การทำร่ม การทำอิฐมอญ ฯลฯ ลักษณะการดำเนินงานไม่เป็นระบบเท่าใดนัก รวมทั้งการใช้เทคโนโลยีแบบง่าย ๆ ไม่ยุ่งยากซับซ้อน และมีการลงทุนไม่มากนัก

(2) อุตสาหกรรมขนาดย่อม เป็นอุตสาหกรรมที่มีการจ้างคนงานมากกว่า 50 คน ใช้เงินทุนดำเนินการไม่เกิน 10 ล้านบาท อุตสาหกรรมขนาดย่อม ได้แก่ โรงกลึง ครัว ช่อมรด โรงงานทำขนมปัง โรงสีข้าว เป็นต้นในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมขนาดย่อมมีขบวนการผลิตไม่ซับซ้อน ใช้แรงงานที่มีฝีมือไม่มากนัก

(3) อุตสาหกรรมขนาดกลาง เป็นอุตสาหกรรมที่มีการจ้างคนงานมากกว่า 50 คน แต่ไม่เกิน 200 คน ใช้เงินทุนดำเนินการมากกว่า 10 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท อุตสาหกรรมขนาดกลางได้แก่ อุตสาหกรรมทอกระสอบ อุตสาหกรรม เลื่อยไม้สำเร็จรูป เป็นต้น การดำเนินงานของอุตสาหกรรมขนาดกลางต้องมีการจัดการที่ดี แรงงานที่ใช้ ต้องมีทักษะ ความรู้ ความสามารถในการผลิตเป็นอย่างดี เพื่อที่จะได้สินค้าที่มีคุณภาพระดับเดียวกัน

(4) อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เป็นอุตสาหกรรมที่มีคนงานมากกว่า 200 คน ขึ้นไป เงินทุนในการดำเนินการมากกว่า 200 ล้านบาท อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตแบตเตอรี่ อุตสาหกรรมถลุงเหล็ก เป็นต้น อุตสาหกรรมขนาดใหญ่มีระบบการจัดการที่ดีใช้คนที่มีความรู้ ทักษะ ความสามารถเฉพาะด้าน หลายสาขา เช่นวิศวกรรม อิเล็กทรอนิกส์ ในการดำเนินงานผลิตมีกรรมวิธีที่ยุ่งยาก ใช้เครื่องจักรคนงานเงินทุนจำนวนมากขึ้น มีกระบวนการผลิตที่ทันสมัยและผลิตสินค้าได้ทีละมาก ๆ มีการว่าจ้างบุคคลระดับผู้บริหารที่มีความสามารถ

3) อาชีพพาณิชย์กรรมและอาชีพบริการ

(1) อาชีพพาณิชย์กรรม เป็นการประกอบอาชีพที่เป็นการแลกเปลี่ยนระหว่างสินค้ากับเงิน ส่วนใหญ่จะมีลักษณะเป็นการซื้อมาและขายไป ผู้ประกอบอาชีพทางพาณิชย์กรรมจึง

จัดเป็นคนกลาง ซึ่งทำหน้าที่ซื้อสินค้าจากผู้ผลิตและนำมาขายต่อให้แก่ ผู้บริโภค ประกอบด้วย การค้าส่งและการค้าปลีก โดยอาจจัดจำหน่ายในรูปของการขายตรงหรือขายอ้อม

(2) อาชีพบริการ หมายถึง อาชีพที่ทำให้เกิดความพอใจแก่ผู้ซื้อ การบริการอาจเป็นสินค้าที่มีตัวตน หรือไม่มีตัวตนก็ได้ การบริการที่มีตัวตน ได้แก่ บริการขนส่ง บริการทางการเงิน ส่วนบริการที่ไม่มีตัวตน ได้แก่ บริการท่องเที่ยว บริการรักษาพยาบาล เป็นต้น

3) อาชีพพาณิชยกรรม จึงเป็นตัวกลางในการขายสินค้าหรือบริการต่าง ๆ นับตั้งแต่การนำ วัตถุดิบจากผู้ผลิตทางด้านเกษตรกรรม ตลอดจนสินค้าสำเร็จรูป จากโรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้ง

คหกรรม ศิลปกรรม หัตถกรรม ไปให้ผู้ซื้อ หรือผู้บริโภค อาชีพพาณิชยกรรมจึงเป็นกิจกรรมที่สอดแทรกอยู่ทุกอาชีพ ในการประกอบอาชีพ พาณิชยกรรม หรือบริการผู้ประกอบการอาชีพ จะต้องมีความสามารถในการจัดหา มีความคิดริเริ่ม และมีคุณธรรม จึงจะทำให้การประกอบอาชีพเจริญก้าวหน้า

4) อาชีพคหกรรม การประกอบอาชีพคหกรรม ได้แก่ อาชีพที่เกี่ยวกับการ ประกอบอาหาร ขนม การตัดเย็บ การเสริมสวย ตัดผม เป็นต้น

5) อาชีพหัตถกรรม การประกอบอาชีพหัตถกรรม ได้แก่ อาชีพที่เกี่ยวกับงาน ช่าง โดยการ ใช้มือในการผลิตชิ้นงานเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ อาชีพจักสาน แกะสลัก ทอผ้าด้วยมือ ทอเสื่อ เป็นต้น

6) อาชีพศิลปกรรม การประกอบอาชีพศิลปกรรม ได้แก่ อาชีพเกี่ยวข้องกับ การแสดงออก ในลักษณะต่าง ๆ เช่น การวาดภาพ การปั้น การดนตรี ละคร การโฆษณา ถ่ายภาพ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปลักษณะของการประกอบอาชีพซึ่งบุคคลสามารถจะเลือกประกอบอาชีพได้ตามความถนัดความต้องการความชอบและความสนใจไม่ว่าจะเป็นอาชีพประเภทใดจะเป็นอาชีพอิสระหรืออาชีพรับจ้างถ้าหากเป็นอาชีพที่สุจริตย่อมจะทำให้เกิดรายได้มาสู่ตนเองและครอบครัว ถ้าบุคคลผู้นั้นมีความมุ่งมั่นขยันอดทนตลอดจนมีความรู้ข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพต่างๆจะทำให้มองเห็นโอกาสในการเข้าสู่อาชีพและพัฒนาอาชีพใหม่ๆให้เกิดขึ้นอยู่เสมอ

จากทฤษฎีพัฒนาการทางอาชีพสรุปได้ว่า พัฒนาการทางอาชีพเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องมีขั้นตอนและระเบียบแบบแผนซึ่งพัฒนามาจากความเจริญเติบโตทางด้านร่างกายและจิตใจของบุคคลประกอบกับประสบการณ์ที่บุคคลได้รับจากครอบครัวและจากการศึกษา นอกจากนี้สภาพแวดล้อมของสังคมและสภาวะเศรษฐกิจของประเทศยังเป็นปัจจัยสำคัญที่มี

ผลกระทบต่อพัฒนาการทางอาชีพอีกประการหนึ่งด้วยดังนั้นทฤษฎีดังกล่าวสามารถนำมาพิจารณาในการจัดการส่งเสริมอาชีพให้เหมาะสมกับบุคลิกของคนพิการได้

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กิตติพงศ์ สุทธิ (2543) ได้ศึกษาเรื่องการดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2543 เพื่อศึกษาการประกอบอาชีพอิสระเป็นทางเลือกหนึ่งที่ช่วยให้คนพิการมีงานทำ เช่น การค้าสลาก ขายของชำ เป็นต้น แต่ปัญหาที่คนพิการประสบคือ ขาดแคลนเงินทุน ขาดความรู้ความชำนาญ และทักษะในการบริหารจัดการและตัดสินใจแก้ไขปัญหา

จักรภพ ดุลศิริชัยและคณะ (2556) ได้ศึกษาเรื่องการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับคนพิการในจังหวัดขอนแก่น:กรณีศึกษา บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น เพื่อศึกษาถึงสภาพและประเภทการจัดสวัสดิการสังคมให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็นในศึกษาถึงปัญหาและความต้องการในการจัดสวัสดิการสังคมให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็นในหาแนวทางการพัฒนาการจัดสวัสดิการสังคมให้กับบุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็นในในจังหวัดขอนแก่นซึ่งคนพิการทางสายตาก็ย่อมที่จะประสบปัญหาและความต้องการแตกต่างกันเนื่องจากความพิการทางการมองเห็นย่อมส่งผลต่อการดำเนินกิจวัตรประจำวันและการเข้าถึงกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับคนพิการทางการเห็นจะเป็นการสร้างองค์ความรู้ที่จะเติมเต็มช่องว่างที่ขาดหายไปขององค์ความรู้ดังกล่าว

จิตรา ศิริสมบุญธรรมาภ (2550) ได้ศึกษาเรื่องการจัดจ้างงานคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 เพื่อศึกษาถึงสถานประกอบการที่มีการปฏิบัติการจ้างงานคนพิการตามกฎหมายโดยได้ศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทฤษฎีต่างๆเพื่อกำหนดกรอบในการศึกษาการจ้างงานคนพิการของสถานประกอบการเอกชนได้แก่สิทธิและโอกาสของคนพิการในการได้รับการจ้างงานเจตคติของสถานประกอบการต่อการจ้างงานคนพิการและความพิการและความรับผิดชอบต่อสังคมของสถานประกอบการ

จิราวัลย์ คงถาวร (2547) ได้ศึกษาเรื่องความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัท มิตรชุบิชิ มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด เพื่อศึกษาถึงความรู้เกี่ยวกับคนพิการของพนักงานต่อการจ้างงานคนพิการของบริษัท มิตรชุบิชิ มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด ความคาดหวังของพนักงานต่อการทำงานของคนพิการ และความคิดเห็นของพนักงานต่อการดำเนินงานเพื่อจ้างงานคนพิการ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานบริษัท ที่ทำงานในสำนักงานใหญ่และโรงงานแหลมฉบัง จำนวน

279 คน พบว่า ลักษณะงานในหน่วยงานที่เหมาะสมกับความพิการแต่ละประเภท โดยจำแนกเป็น 4 ลักษณะ คือ บกพร่องทางการได้ยิน เหมาะสมกับงานคีย์ข้อมูลงานพิมพ์ดีด เพราะไม่ต้องใช้แรงงานมากนัก และงานเช็คสต็อก อะไหล่ ส่วนผู้ที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวมีความเหมาะสมกับงานตอบรับโทรศัพท์ งานพัฒนาโปรแกรม (โปรแกรมเมอร์) สำหรับผู้ที่พิการหรือบกพร่องทางการมองเห็นเหมาะสมกับงานตอบรับโทรศัพท์ ส่วนผู้ที่บกพร่องทางสติปัญญา พบว่าไม่มีงานใดที่มีความเหมาะสม ในขณะที่บางส่วนมองว่างานรับส่งเอกสารมีความเหมาะสม แต่ที่ผู้บริหารบริษัทมองว่าการรับคนพิการเข้าทำงาน หน่วยงานต้องมีตำแหน่งงานที่เหมาะสมกับลักษณะของความพิการและความถนัดของคนพิการนอกจากนี้ยังเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาและเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงานให้แก่สถานประกอบการ ได้แก่

- (1) การประชาสัมพันธ์ให้พนักงานทั่วไปทราบถึงพระราชบัญญัติหรือกฎหรือระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานคนพิการ รวมทั้งสิ่งที่สถานประกอบการได้ดำเนินการตามกฎหมาย
- (2) มีการจัดอบรมร่วมกันระหว่างพนักงานปกติกับพนักงานที่พิการ เพื่อสร้างความสัมพันธ์และมีทัศนคติที่ดี รวมทั้งทราบถึงความสามารถของคนพิการที่รับเข้ามาทำงาน
- (3) ทดลองเปิดโอกาสให้คนพิการที่มีความสามารถเหมาะสมกับงานเข้าฝึกงานร่วมกับพนักงานปกติ
- (4) ควรเริ่มรับคนพิการเข้าทำงานในส่วนของงานธุรการหรืองานสำนักงาน หรือในตำแหน่งที่เป็นงานกึ่งไร้ฝีมือก่อน เช่น งานคีย์ข้อมูล งานพิมพ์ดีด งานตอบรับโทรศัพท์และงานรับขนส่งเอกสาร เป็นต้น

ส่วนองค์กรภาครัฐ ควรรณรงค์ทางสังคมและจัดทำสื่อต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ให้กับสาธารณชนได้รับทราบเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เพื่อสร้างการยอมรับทางสังคมและทัศนคติที่ดีต่อคนพิการควรมีความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งคนพิการที่สำเร็จการศึกษาด้านอาชีพเข้าฝึกงานตามความถนัดเพิ่มเติม พร้อมสร้างสิ่งจูงใจเพื่อให้หน่วยงานรับคนพิการเข้าทำงาน หรือให้การสนับสนุนสถานประกอบการที่มีความเต็มใจจ้างงานคนพิการ นอกเหนือจากมาตรการทางด้านภาษี และที่สำคัญภาครัฐควรเป็นแบบอย่างในการรับคนพิการเข้าทำงาน

ผล ศรีชาวและคณะ (2558) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพของคนพิการ ที่จบการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการบ้านทองพูนเผ่าพนัสจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพของคนพิการที่จบการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการบ้านทองพูนเผ่าพนัสจังหวัดอุบลราชธานีและศึกษาสภาพปัญหาและอุปสรรคในการ

ประกอบอาชีพของคนพิการที่จบการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการบ้านทองพูนเผ่าพนัก จังหวัดอุบลราชธานี พบว่าปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพของคนพิการมีเจตคติของครอบครัว ชุมชนและสังคมส่วนมาก เป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้อง ทำให้คนพิการขาดโอกาสทางการศึกษา ไม่ได้รับการพัฒนาและขาดโอกาสในการออกสู่สังคม แม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง มติคณะรัฐมนตรี รวมทั้งแนวทางแผนการดำเนินงานต่าง ๆ ยังเป็นกลไกหลักในการส่งเสริมและพัฒนาคนพิการ แต่ในทางปฏิบัติขาดการเอาใจใส่อย่างจริงจังและต่อเนื่องจากรัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้การบริการด้านการส่งเสริมสมรรถภาพของคนพิการขาดคุณภาพ และปริมาณ

สุทิน จันทาและคณะ (2554) ได้ศึกษาเรื่องคุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกาย ที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการศึกษาระดับคุณภาพชีวิต เพื่อศึกษาถึงการทำงานของ คนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการและศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตการทำงานโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่คนพิการทางกายที่สำเร็จการศึกษาจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการคุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการที่มีศูนย์ฝึกอาชีพที่สำเร็จการศึกษสาขาที่ฝึกอาชีพและอาชีพต่างก็มีคุณภาพชีวิตการทำงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ยกเว้นคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการที่มีเพศอายุสถานภาพและลักษณะความพิการทางกายต่างก็มีคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ

สุพิชา ชลวานิช (2546) ได้ศึกษาเรื่องแผนการประกอบอาชีพของคนพิการ ภายหลังสำเร็จการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ เพื่อศึกษาถึงการวางแผนการประกอบอาชีพ คนพิการส่วนใหญ่มีการสำรวจความต้องการของตนเองในการประกอบอาชีพอยู่เสมอว่าตนต้องการในสิ่งใดที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้โดยจะเลือกประกอบอาชีพที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง ตรงกับสาขาที่ตนเองได้ฝึกมา มีรายได้ที่สูง มีความมั่นคง ก้าวหน้าในอนาคต เลือกที่จะประกอบอาชีพอิสระเป็นส่วนใหญ่ เพราะจะทำให้คนพิการไม่รู้สึถูกกีดกัน เมื่อพบกับปัญหาต่างๆในสถานที่ทำงาน การได้รับการสนับสนุนจากบิดามารดา เป็นส่วนสำคัญของการวางแผนประกอบอาชีพ ประกอบกับการวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสารทางอาชีพ ที่ได้ฟังจากวิทยุ-โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ และทุนจึงมีความจำเป็นอย่างสูงในการนำไปใช้ซื้ออุปกรณ์ในการประกอบอาชีพ หรือประกอบกิจการของตนเอง ในขณะที่ฝึกอาชีพคนพิการมีการวางแผนในการเรียนให้จบตรงตามระยะเวลาของหลักสูตร และเมื่อจบแล้วต้องหางานให้ได้ภายใน 3 เดือน และอาชีพนั้นต้องสามารถเลี้ยงตนเองและครอบครัวได้ในระยะยาวโดยไม่เป็นภาระต่อครอบครัวและสังคม และเมื่อศึกษาถึง

ความสัมพันธ์ พบว่า เพศของคนพิการที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อแผนการประกอบอาชีพ ภายหลังจากสำเร็จการศึกษาที่แตกต่างกัน และอายุของคนพิการที่มาก ต่อการตัดสินใจเข้ามาฝึกอาชีพที่แตกต่างกันกับคนพิการที่มีอายุน้อย ทำให้มีผลต่อการตัดสินใจเข้ามาฝึกอาชีพแตกต่างกันด้วย นอกจากนี้ยังพบว่า ประเภทความพิการที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อปัญหา และอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากตนเองที่แตกต่างกัน

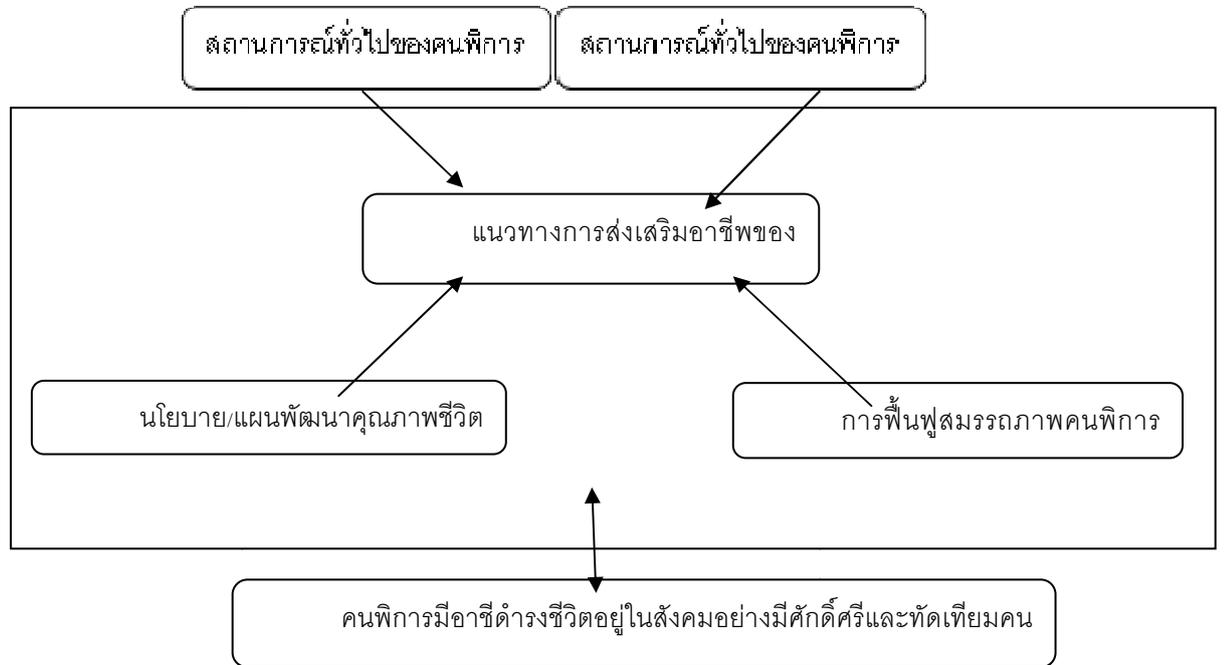
สุภลักษณ์ ภาระ (2547) ได้ศึกษาเรื่องผลสำเร็จรูปในการประกอบอาชีพอิสระของคนพิการจากการกู้ยืมเงินของกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ เพื่อศึกษาถึงคนพิการส่วนใหญ่ที่กู้เงินจากกองทุนฯ เพื่อการประกอบอาชีพอิสระมีความสำเร็จในการประกอบอาชีพอิสระ ซึ่งวัดได้จากการมีอาชีพ รายได้ และมีความสามารถในการพึ่งตนเอง และแม้ว่าคนพิการจะยังต้องการการสนับสนุนที่จำเป็นบางประการจากเครือข่ายทางสังคม โดยเฉพาะการสนับสนุนจากชุมชน และสังคมก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากการเป็นผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จึงมีความต้องการพิเศษบางประการเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตหรือทำกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างราบรื่น ซึ่งนอกจากความต้องการสนับสนุนทางสังคมแล้ว ยังพบว่าคนพิการยังมีปัญหาและความต้องการในเรื่องเงินทุนในการประกอบอาชีพมากที่สุด โดยพบว่าบริการของกองทุนฯ เป็นประโยชน์อย่างมากต่อคนพิการ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้น ทำให้คนพิการไม่ต้องพึ่งเงินนอกระบบ อีกทั้งยังเป็นการให้กู้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยซึ่งไม่เป็นการเพิ่มภาระหนี้สินให้กับคนพิการมากจนเกินไป ทั้งนี้เพราะเงินทุนถือเป็นปัจจัยสำคัญของการประกอบอาชีพอิสระ โดยเป็นปัจจัยพื้นฐานของการประกอบกิจการนั่นเอง

สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์ (2544) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการส่งเสริมอาชีพคนพิการ เพื่อศึกษาถึง ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพของคนพิการคือเจตคติของครอบครัว ชุมชน และสังคมส่วนมากเป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้อง ทำให้คนพิการขาดโอกาสทางการศึกษาไม่ได้รับการพัฒนาและขาดโอกาสในการออกสู่สังคม ถึงแม้ว่าพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 กฎกระทรวง มติคณะรัฐมนตรี รวมทั้งแนวทางและแผนต่าง ๆ ที่เป็นกลไกหลักในการส่งเสริมและพัฒนาคนพิการ แต่ในทางปฏิบัติขาดการเอาใจใส่อย่างจริงจังและต่อเนื่องจากรัฐบาล และหน่วยราชการที่เกี่ยวข้อง ทำให้บริการด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการขาดทั้งคุณภาพและปริมาณ ในขณะที่ทัศนคติของสถานประกอบการส่วนใหญ่เปิดรับคนพิการที่มีความรู้ความสามารถมากยิ่งขึ้น แต่ทั้งคนพิการและสถานประกอบการยังไม่สามารถตอบสนองความต้องการของแต่ละฝ่ายได้ เนื่องจากขาดข้อมูลข่าวสารและขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องการจ้างงานคนพิการ

สุวภา จรดล(2556) ได้ศึกษาเรื่องการจัดบริการด้านการจ้างงานของรัฐแก่คนพิการ เพื่อศึกษาถึงสภาพการให้บริการแก่คนพิการของกรมการจัดหางานกระทรวงแรงงานตามหลักอนุสัญญาฉบับที่ 159 ว่าด้วยการฟื้นฟูอาชีพและการจ้างงาน (คนพิการ) เพื่อศึกษาปัญหาอุปสรรคการจัดบริการด้านการจ้างงานของรัฐแก่คนพิการของกรมการจัดหางานกระทรวงแรงงาน เพื่อศึกษาความพึงพอใจของคนพิการต่อการจัดบริการด้านการจ้างงานคนพิการของกรมการจัดหางานกระทรวงแรงงานและเพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดบริการด้านการจ้างงานของรัฐแก่คนพิการ

อรวรรณ อินหันต์(2554) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับคนพิการเข้าทำงานในสถานประกอบการจังหวัดพิจิตร เพื่อศึกษาถึงสถานการณ์และปัจจัยที่มีผลต่อการรับคนพิการเข้าทำงานในสถานประกอบการจังหวัดพิจิตรศึกษาความต้องการและปัญหาอุปสรรคของคนพิการที่ต้องการมีงานทำในสถานประกอบการปัจจัยที่มีผลต่อการรับคนพิการเข้าทำงานในสถานประกอบการพบว่าสถานประกอบการที่มีการรับคนพิการเข้าทำงานให้ความสำคัญกับลักษณะงานหรือประเภทของงานมากที่สุดเพราะคำนึงถึงผลประโยชน์ที่สถานประกอบการจะได้รับจ้างการทำงานของคนพิการรวมถึงคนพิการต้องมีความรู้ความสามารถที่จะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.4 กรอบแนวความคิดการวิจัย

รูปที่ 1.4 กรอบแนวความคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

การวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ประกอบด้วย วิธีการวิจัยกลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก เป็นลักษณะงานวิจัยคุณภาพโดยการรวบรวมข้อมูลต่างๆจากงานวิจัย เพื่อเป็นข้อมูลในการสัมภาษณ์ จากนั้นจึงนำผลงานวิจัยที่คณะผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการที่เหมาะสม

ทั้งนี้เพื่อให้เห็นระเบียบวิธีวิจัยชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจึงได้นำเสนอวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นแนวทางในการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดขั้นตอนของวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 วิธีการวิจัย

สำหรับวิธีการวิจัยในเชิงคุณภาพนั้น คณะผู้วิจัยได้ใช้การสัมภาษณ์ (interview technique) ในลักษณะการสัมภาษณ์แบบเจาะจง ซึ่งเป็นการวิจัยในช่วงแรกของการเก็บข้อมูลจากผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นการทำความรู้จักและเกิดความรู้สึกไว้วางใจ โดยเตรียมแนวสัมภาษณ์และสามารถที่จะเพิ่มเติมคำถามหลังจากการได้พูดคุยกันบ้างแล้ว หลังจากนั้นจึงจะใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (in-depth interview) ในการทำความเข้าใจถึงมุมมองของผู้ถูกสัมภาษณ์ ภายใต้วัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นหลักสำคัญ

3.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มผู้ให้ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยจะคัดเลือกกลุ่มผู้ให้ข้อมูลด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง ได้แก่ คนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกาย ในเขตตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน 10 คน

3.3 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องแนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์นี้ คณะผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลไปพร้อมกับกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือไปพร้อมกัน โดยมีกรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์หลังจากนั้นคณะผู้วิจัยจะนำข้อมูลมาจัดระบบโดยวิเคราะห์เป็นกรณี และหาข้อสรุป ซึ่งในแต่ละกรณีต้องสามารถตอบตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยได้

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการสัมภาษณ์แบบเชิงลึก

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ใช้แบบสัมภาษณ์กำหนดเป็นแนวคำถาม เพื่อสอบถามข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในเรื่อง การส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1. แนวคำถามในการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ผู้ทำการวิจัยสร้างขึ้นเองโดยการศึกษาประเด็นคำถาม จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องโดยสร้างเป็นคำถามให้มีความครอบคลุมตามขอบเขตของการวิจัยอันเป็นสิ่งที่ต้องการศึกษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งเอาไว้

2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัมภาษณ์คือเครื่องบันทึกเสียงขนาดเล็ก แบตเตอรี่ สมุดบันทึกปากกา กล้องถ่ายภาพ

3.5 วิเคราะห์ข้อมูล

คณะผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์โดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) โดยการนำเสนอข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของแนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในบทนี้จะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง แนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ คณะผู้วิจัยใช้วิธีการศึกษาเชิงคุณภาพ โดยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย จากการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ โดยเลือกจากคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือร่างกายที่ประกอบอาชีพ ในตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 สถานภาพ สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ

4.2 ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ

4.1 สถานภาพ สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ

4.1.1 สถานภาพในปัจจุบันของคนพิการ

คนพิการ เป็นกลุ่มประชากรผู้ด้อยโอกาสที่มักถูกละเลย เนื่องจากไม่สามารถทำประโยชน์ให้กับเศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้ เป็นประชากรเพียงส่วนน้อยในสังคมเท่านั้น จึงไม่คุ้มค่ากับการลงทุนเพื่อพัฒนาประชากรกลุ่มนี้เท่าใดนักและในปัจจุบันแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างประชากรโลกมีคนพิการเพิ่มขึ้นมากขึ้นทุกปี(จิตติมา คิมสุขศรี,2550)

ประเทศไทยจึงได้จัดทำแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติของประเทศไทย นับตั้งแต่ฉบับที่ 1 จนถึงแผนพัฒนาชีวิตคนพิการแห่งชาติฉบับที่ 3 และในปัจจุบันมีการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติฉบับที่ 4 (พ.ศ.2555-2559)ขึ้น ซึ่งได้มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการจัดทำแผนอย่างต่อเนื่องภายใต้การเปลี่ยนแปลงและสถานการณ์ทางสังคมต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ส่งผลกระทบต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการของประเทศไทย

จากการสำรวจคนพิการในประเทศไทยพ.ศ. 2558 ของกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมีการรายงานสถานการณ์คนพิการในประเทศไทยปัจจุบันมีคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการทั้งหมดจำนวน 1,737,469 คน ของประชากรทั่วประเทศ พบว่าความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายที่มาเป็นอันดับหนึ่ง จำนวน 856,481 คน (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2558) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อมูลคนพิการในตำบลนาป่าทั้งหมด

251 คน โดยคนพิการทางการเคลื่อนไหวและทางร่างกายยังคงพบมากในปัจจุบันทั้งหมด 149 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า, 2557)

ดังนั้นรัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสนใจและคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ในการดำรงชีวิตของคนพิการ ทั้งในเรื่องการเข้าถึงสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การได้รับการยอมรับในสิทธิและโอกาสอันเท่าเทียมเสมอภาคแก่คนพิการเช่นเดียวกับที่ให้กับพลเมืองทั่วไป

จากการสัมภาษณ์กับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายในประเด็นที่เกี่ยวข้อง สถานภาพทั่วไปของคนพิการที่มาของสาเหตุที่ทำให้เกิดความพิการ หนึ่ง เนื่องจากคนพิการมีพื้นฐานนิสัยจิตใจและความประพฤติที่แตกต่างกันอยู่ในสังคมที่แตกต่างกันไปดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า

“ตอนนี้ก็อยู่คนเดียว จะมีก็ลูก แต่เป็นลูกที่เอาเขามาเลี้ยงไม่ใช่ลูกแท้ๆหรอก เขาก็เรียนอยู่กรุงเทพฯ ก่อนที่จะพิการนะ ก็ไปทำงานที่กรุงเทพฯ แล้ว ล้มใส่สังกะสี เลยทำให้พิการ เลยไปรักษาโรงพยาบาลมาแล้วที่นี้ต่อเส้นแล้วมันใช้การไม่ได้ แต่มันบ่ได้ไปตอนนั้นเลย มันทิ้งไว้ประมาณ 3-4 เดือนตอนนั้นบ่มีเงินเลยบ่ได้ไปมาไปตอนหลังแล้วหมอก็เลยบอกว่าเส้นมันยึดเปิดแล้ว เส้นมันตายแล้ว ช่วงที่ไม่ไปรักษาก็ปวด ทำอะไรก็ไม่ได้แล้วคล้ายๆว่าเส้นมันขาด” (สัมภาษณ์นายก. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“อันนี้ก็อยู่กับยายนี้แหละ (ยิ้ม) เออมีหลานอีก 3 คน พ่อ- แม่เขาก็อยู่กรุงเทพฯ นานๆถึงกลับ อยู่อย่างนี้แหละ (หัวเราะ) ก่อนจะเป็นคือมันก็เป็นโรคแล้วมันขึ้นหู เป็น 10 ปี แล้วหูดับ ตรงนี้มันก็เป็นขึ้นมาเอง มันบวมขึ้น บางทีก็ปวดแล้วมันก็หายไป ที่แรกก็เป็นเล็กๆเท่าเม็ดถั่วนี้แหละ หมอเขาก็ตัดออก” (สัมภาษณ์นายช. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“อยู่บ้านนี้ก็แม่กับน้อง (หัวเราะ) อยู่กันอย่างนี้แหละคืออยู่ เดินไปเดินมาแถวๆนี้แหละ (หัวเราะ) ตอนจะเป็นก็เป็นตั้งแต่เกิดนั่นแหละ(ยิ้ม) ตอนนั้นก็ไม่มีตรวจละเอียดขนาดนี้ (หัวเราะ)” (สัมภาษณ์นางค. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“นี่ก็ตอนแรกก็อยู่กรุงเทพฯ ทำงานอยู่ห้าง เป็นแม่บ้านล้างจานอยู่ตอนนั้นก็ได้เงินคืออยู่ พอนานไปแล้วแม่ไม่มีเพื่อนอยู่บ้าน จะมีก็มีแต่พี่สาวนี้แหละแต่ก็เป็นห่วงก็เลยกลับมาอยู่เป็นเพื่อน

แม่ (ยิ้ม) ก่อนหน้าที่จะเป็นตอนนั้นก็อายุได้ 2-3 ขวบ แล้วก็ไม่สบายแม่แหละพาหมอมาฉีดยาให้ แต่ก่อนนั้นนะเป็นหมอชาวบ้าน หมอเถื่อน ฉีดยังไงไม่รู้ไปโดนเส้น ก็เลยเป็นแบบนี้เลย”

(สัมภาษณ์นาง. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“นี่ผมก็อยู่กับคนเดียวครับ ลูกก็เอาข้าวเอาอะไรมาให้ตลอดนะ เขาก็เข้ามาทุกเย็น (ยิ้ม) จะเอาอะไรโทรไปเขาก็เอาเข้ามาให้ (ยิ้ม) ก่อนเป็นมันก็เริ่มเป็นมาเรื่อยๆ นะครับที่เดินไม่ได้เนี่ย พอมาปี พ.ศ.2546 แล้ว ผมผ่าตัดที่หลัง ผ่าแล้วก็หายปวดนะ แต่ก็คือก็เดินไม่ได้ ต้องใช้ไม้เท้าเวลาไปไหน ตอนยังไม่ผ่ามันจะปวดตามขา แต่พอผ่าแล้วมันไม่ปวด แต่มันก็เดินไม่ได้ พอผ่าเสร็จมันก็คืออยู่แต่มันไม่ค่อยมีแรง ”(สัมภาษณ์นายจ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ลุงก็อยู่กับยายนี้แหละ แต่ตอนนี้ยายไม่อยู่เห็นว่าไปโรงพยาบาลนะ เขาไม่ค่อยสบาย (ยิ้ม) ลูกลุงเขาก็ทำงานอยู่กรุงเทพ (ยิ้ม) ก่อนจะเป็นก็ตอนแรกก็ทำงานได้ ยกกระสอบ แต่ก่อนแข็งแรงนะ ยกอะไรได้ปกตินั่นแหละ แต่อยู่ไป อยู่มา ก็ปวดขา ก็ไปหาหมอที่โรงพยาบาลบ้านเรานี้แหละ เคื่อก็ถามว่าลุงเป็นโรคอะไรคะ (ยิ้ม) ลุงก็ไม่รู้จะตอบเขาว่าไง ลุงก็ไม่รู้เป็นโรคอะไรก็เลยมาหาหมอ ตรวจไปตรวจมาเขาก็บอกลุง ลุงเป็นโรคเก้านะ เขาก็ให้ยาลุงมากิน พอปวดขึ้นมากินยามันก็หายนะ แต่มันเป็นนักขึ้น ก็โดนเลยต้องตัดขา ตามนี้นี่ก็ง้อ หยิบจับอะไรก็อยาก จะ 10 ปีแล้ว ละมั้งที่เป็น ลุงก็คิดว่าคงเป็นเพราะลุงกินไก่ กินหน่อไม้ด้วยนี่แหละ ไร่แล้วที่กินตอนไหนก็ปวดตามข้อ คงเป็นเครื่องในไก่ผัดใส่หน่อไม้คองนี่แหละ แล้วลุงคงเป็นเพราะลุงกินเหล้าด้วย(หัวเราะ)”

(สัมภาษณ์ นายจ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ตอนนี้ก็อยู่กับยายนี้แหละ แล้วก็กับหลาน พ่อเขาก็เพิ่งกลับมาได้ 2-3 วันแล้ว แต่เดี๋ยวกงก็กลับ (ยิ้ม) ก่อนจะเป็นก็หมอเขาว่าเกิดจากเส้นเลือดอุดตัน เป็นตรงขาข้างซ้าย ก็ตัดขาเลยแต่ก็เป็นนานอยู่นะกว่าจะได้ตัด ตอนนี้ก็ใส่ขาเทียมอยู่ เป็นมา 2030 ปีแล้ว หมอเขาบอกว่าเลือดไปเลี้ยงไม่พอ ตอนที่เป็มันก็สะสมมาเรื่อยๆ เกือบ 23 ปี” (สัมภาษณ์ นาย ช. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

“อันนี้ลุงก็อยู่บ้านกับลูกหลาน แล้วก็เมีย (ยิ้ม) เขาไปทำงานกันหมดละกับก็เย็นนุ่นแหละ บ่ายๆเดียวลุงก็จะออกไปดูอยู่ที่แต่ก่อนทำงานอยู่โรงโม่หิน แล้วไปซ่อมเครื่องโม่ ซ่อมไม่รู้ทำไหน มันทับมือ เลยต้องตัดนิ้ว (นิ้วโป้งข้างขวา)” (สัมภาษณ์นายช. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

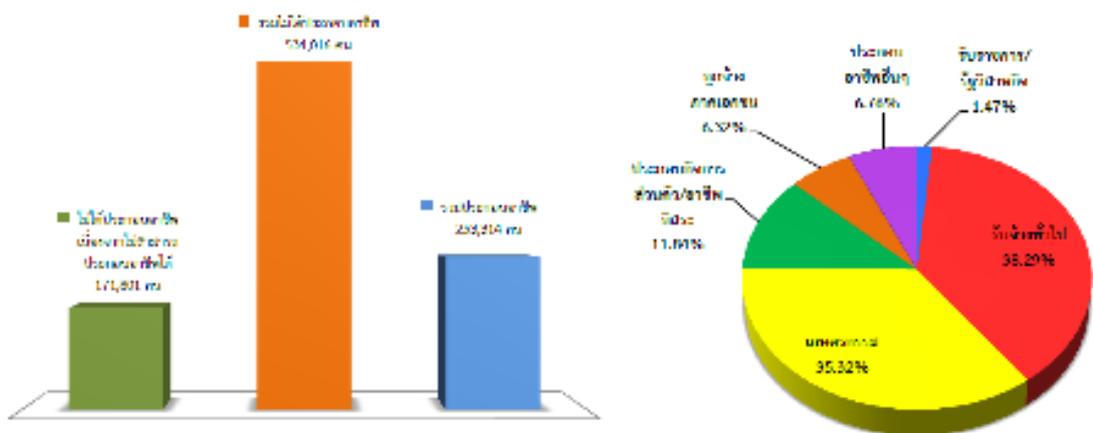
“ก็อยู่กัน 3 คน เขาตามทะเบียนบ้านด้วยมัยละ ถ้าตามทะเบียนบ้านก็ 4 คน นับคนที่ไปๆ มาๆ มัยละถ้าไม่ก็แค่นั้นแหละ นี่ถ้าจะถามว่าทำไมถึงพิการอันนี้ต้องถามหมอละมั้ง (หัวเราะ) ก็ตอนแรกก็เป็นไข้แล้วก็ไปหาหมอแล้วก็เดินไม่ได้เลย” (สัมภาษณ์นายฉ. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

“ก็ตอนนั้นผมก็อยู่กับแฟนครับ แฟนก็ไปทำงาน อยู่นี้มาก็นานแล้วนะตั้งแต่เด็กแหละ (ยิ้ม) นี่มีหมาอีกตัว (หัวเราะ)ก่อนจะเป็นก็ไม่สบาย แม่เลยพาไปฉีดยา แต่มันก็โดนเส้นโดนเส้น ตั้งแต่ 2 ขวบ 3 ขวบ หมอที่ฉีดก็เป็นหมอชาวบ้าน ก็เป็นผมนี่แหละ อาการก็ค่อยๆ เป็นมาเรื่อยๆ ที่ไม่ได้ไปรักษาต่อก็เพราะ สมัยก่อนแถวนี้มีนันทาน ไม่มีรพหรอก”(สัมภาษณ์นายฉ. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

จากการสัมภาษณ์ พบว่า สาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้พิการเกิดมาจากอาการป่วยได้เข้ารับรักษาที่หมอบ้านทั้งอาการที่ทราบสาเหตุและไม่ทราบสาเหตุ การรักษาจึงเป็นไปแบบไม่ถูกวิธี จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดการพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย

4.1.2 สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ

ปัจจุบันสถานการณ์และการประกอบอาชีพคนพิการในประเทศไทยที่อยู่ในวัยทำงาน (อายุ 15-60 ปี) มีจำนวน 787,330 คน (ร้อยละ 45.31) (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2558) โดยแบ่งประเภทของคนพิการที่อยู่ในวัยทำงาน ดังนี้

รูปที่ 4.1 แผนภูมิแสดงอาชีพในวัยทำงาน

ที่มา : กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ

1. คนพิการที่ประกอบอาชีพ จำนวน 253,314 คน (ร้อยละ 32.17)
2. คนพิการที่สามารถประกอบอาชีพได้ ที่ยังคงไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 362,215 คน (ร้อยละ 46.01)
3. คนพิการที่ไม่สามารถประกอบอาชีพได้ (เนื่องจากพิการมากช่วยเหลือตนเองไม่ได้) จำนวน 171,801 คน (ร้อยละ 21.82)
4. การประกอบอาชีพของคนพิการ กระจ่างทั่วไป ร้อยละ 38.29 เกษตรกรรม ร้อยละ 35.32 ประกอบกิจการส่วนตัว/อาชีพอิสระ ร้อยละ 11.84 ลูกจ้างภาคเอกชน ร้อยละ 6.32 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 1.47 และประกอบอาชีพอื่น ๆ เช่น หาของป่า, เก็บของเก่าขาย (ร้อยละ 6.76)

ในปัจจุบันในประเทศไทยมีหน่วยงานที่ดูแลศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ จะมีหน้าที่หลักในเรื่องของการจัดการบริการฝึกอาชีพแก่คนพิการดูแลเรื่องการฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านร่างกายจิตใจและสังคม รวมไปถึงให้คำแนะนำปรึกษาและแนะแนวอาชีพให้กับผู้พิการ จัดให้มีการอบรมฝึกอาชีพเสริมเพื่อเพิ่มทักษะทางด้านวิชาชีพ โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใด (ฝึกอาชีพฟรี)

ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการมี 8 แห่ง ที่อยู่ในความดูแลของกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ดังนี้

1. ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการพระประแดง
2. ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการขอนแก่น
3. ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการบ้านทองพูลเผ่าพนัส จังหวัดอุบลราชธานี
4. ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการหยาดฝน จังหวัดเชียงใหม่
5. ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการจังหวัดนครศรีธรรมราช
6. ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการจังหวัดหนองคาย
7. สถานฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
8. ศูนย์บริการสวัสดิการสังคมเฉลิมพระชนมพรรษา 5 รอบ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

สำหรับจังหวัดเพชรบูรณ์มีศูนย์ให้บริการในด้านอาชีพสำหรับคนพิการทั้งหมด 2 ที่ด้วยกัน ได้แก่

1. ศูนย์คนพิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ตำบลสะเดียง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นงานของสมาคมคนพิการจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งมีจัดอบรมเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจการแนะนำข้อมูลในการประกอบอาชีพ

2. โรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ต้องให้มีความสอดคล้องกับศักยภาพ และความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการแต่ละคน โดยมุ่งให้คนพิการได้เรียนรวมหรือศึกษาในสังคมของบุคคลทั่วไปให้มากที่สุดโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ จึงได้จัดการเรียนรู้ทั้งวิชาสามัญและวิชาชีพ โดยในส่วนของวิชาชีพให้นักเรียนเลือกงานอาชีพที่ตนเองสนใจ และเรียนรู้ จากการปฏิบัติจริง เพื่อให้นักเรียนนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับไปใช้ในประกอบอาชีพ สามารถเลี้ยงชีวิตตนเองได้ตามอัตภาพไม่เป็นภาระต่อครอบครัว และสังคมโรงเรียนโสตศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ ได้ดำเนินการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้อาชีพตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งจัดให้เป็นแหล่งที่รวบรวมกลุ่มงานอาชีพ 5 กลุ่มงาน คือ 1) กลุ่มงานเกษตรกรรม 2) กลุ่มงานอุตสาหกรรม 3) กลุ่มงานคหกรรมและการบริการ 4) กลุ่มงานคิดสร้างสรรค์ 5) กลุ่มงานพานิชย

กรรม

ดังนั้นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่หน่วยงานใกล้เคียงและผู้นำท้องถิ่นจะให้ความสนใจกับคนพิการเพื่อจะให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการ เพราะในปัจจุบันยังมีคนพิการที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพอยู่เป็นจำนวนมาก ทางหน่วยงานใกล้เคียงและผู้นำท้องถิ่นจึงมีความสำคัญที่จะต้องดำเนินมาตรการให้เป็นหลักประกันว่าคนพิการทุกคนจะมีโอกาสที่เท่าเทียมกันในการใช้ชีวิตและประกอบอาชีพ

จากการสัมภาษณ์คนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์และการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่แล้วคนพิการที่ประกอบอาชีพยังคงประกอบอาชีพตามความสามารถของตนเองส่วนใหญ่จะได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัวและยังสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวได้ในส่วนหนึ่ง ดังนั้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แบ่งอาชีพของผู้ให้สัมภาษณ์ ดังนี้

1. อาชีพเกษตรกรรม

เกษตรกรรม การเกษตร หรือการเกษตรกรรม (Agriculture) หมายถึงการเพาะปลูกพืชต่างๆ รวมทั้งการเลี้ยงสัตว์และการประมง ผู้ที่ทำการเกษตรนั้น การเรียกว่า เกษตรกร ส่วนค่า

ว่า กสิกร นั้นหมายถึงผู้ที่ทำการกสิกรรม คือผู้ที่ปลูกพืชเพียงอย่างเดียว เช่น ชาวไร่ ชาวนา ชาวสวนการเกษตรจึงเป็นการจัดการกับทรัพยากรธรรมชาติ แรงงาน และทุน โดยอาศัยความรู้ และประสบการณ์ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลผลิตจากทั้งพืชและสัตว์ ซึ่งเรานิยมเรียกว่าผลผลิตทางการเกษตร (กุลวดี สอนกลิ่น,2553)

“ตอนนี้ก็เลี้ยงไก่อยู่บ้าน เป็นไก่ชน เวลาขายก็แล้วแต่ไก่ถ้าเก่งๆหน่อก็ตัวละ 400 เป็นลูกไก่นี้ก็จะขายเป็นคู่ คู่ละ 500 บาทตอนนี้มันก็ไม่สะดวกเท่าไร คล้ายๆ ว่าที่มันแคบแล้วมันชอบออกไปกินข้าวเขา มันติดทุ่งนาเราก็ต้องขังไว้มันก็ยุ่งยากเวลาให้อาหารแต่เวลานั้นก็มีลูกเขามีเงินเขาก็ส่งมาให้มัน ได้มาเราก็เอามาซื้อข้าวซื้ออะไรให้มัน” (สัมภาษณ์นาย ก. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“เก็บผักขาย เก็บตามรั้วตามบ้านนี้แหละ ปลูกไว้ส่วนมากก็ชะอม (หัวเราะ) ได้ขายแถวๆ บ้านมันก็พอได้ ก็มีน้องนี้แหละ ช่วยเก็บผัก (หัวเราะ) ขายได้บ้างไม่ได้บ้าง (หัวเราะ)” (สัมภาษณ์นาง ค. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ก็เก็บผักขายนี้แหละ แต่ไม่ได้ไปขายเองนะให้พี่ แกไปขายบางที่ก็ได้เงินไม่ครบหรอก ก็เป็นแบบนี้เขาก็ให้ครบบ้างไม่ครบบ้าง (หัวเราะ) ขายก็ขายได้แถวบ้านนี้แหละ เดินขาย ได้บ้างไม่ได้บ้าง (ยิ้ม) เราก็ช่วยกันเก็บผักขายนะ ที่บ้านก็พอมีผักอะไรขายได้เราก็ขาย (หัวเราะ) มันก็ไม่ได้อะไร ไม่ได้ช่วยอะไรเยอะเลย เพราะบางวันก็ขายได้ บางวันก็ขายไม่ได้ (หน้าเศร้าๆ)” (สัมภาษณ์นาง ง. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ตอนนี้ก็ทำไร่ ทำนา มีเลี้ยงจิ้งหรีด เลี้ยงไก่ เป็นอาชีพเสริม อาชีพหลักเลยก็ทำนาก็ ถ้าจะมันสะดวกมันก็ไม่สะดวกหรอก เราก็ทำไปเรื่อยๆ เวลาเราลงน้ำเราก็ใส่รองเท้าบูท เราก็ปรับตัวทำไปทำมา มันก็ชิน (ยิ้ม) มีลูกนั้นแหละ เขาก็ส่งเงินมา(ยิ้ม) เวลาทำมันก็ไปเรื่อยๆอย่างนี้แหละ มันก็พอมีเงินช่วยช่วยได้ในส่วนหนึ่ง เงินคนพิการ เงินคนแก่บ้าง เนี่ยจิ้งหรีดนี้ก็มีคนมารับ ขาย กิโลละ 90 แต่ก็เอาเป็นอาชีพหลักไม่ได้หรอก เพราะมันมีตายบ่อย(หัวเราะ)”(สัมภาษณ์ นาย ช. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

“ปัจจุบันก็ไม่ได้ทำอะไรนะ ก็มีแค่ไปทำไร่ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเยอะ เพราะมันไม่ถนัดมือมันก็ไม่สะดวกเออะ เพราะเวลาเราจะไปไร่มันก็ยุ่งยาก แต่ก็ขี่รถไปได้นะ (ยิ้ม) ก็มีลูกสาว เขาก็ทำไร่เหมือนกันก็พอได้” (สัมภาษณ์ นาย ช. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

จากการสัมภาษณ์คนพิการที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมสรุปพบว่า คนพิการประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา เลี้ยงจิ้งหรีด เลี้ยงไก่ เก็บผักขาย ซึ่งเป็นงานที่ทางบ้านทำอยู่แล้ว และตัวเองก็ไม่รู้จะไปทำอะไรจึงประกอบอาชีพเกษตรกรรมต่อไป นอกจากนั้นสิ่งที่พบจากการประกอบอาชีพ คือ คนพิการสามารถปรับตัวในการทำงานให้เข้ากับงานที่ทำ การรู้จักการให้กำลังใจตนเองในการทำงาน นอกจากนั้นยังได้รับการช่วยเหลือจากครอบครัวซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้คนพิการทำงานต่อไป

2. อาชีพค้าขาย

การค้าขาย หรือ การค้า หมายถึง การตกลงแลกเปลี่ยนสินค้าหรือบริการ หรือทั้งสองอย่าง การค้าขายสามารถเรียกได้อีกชื่อหนึ่งคือ การค้าขายเชิงพาณิชย์ (commerce) กลไกหรือสถานที่ที่สามารถมีการค้าขายเรียกว่าตลาด รูปแบบเริ่มต้นของการค้าขายคือ การยื่นหมูยื่นแมว ซึ่งหมายถึงการแลกเปลี่ยนสินค้าหรือบริการโดยตรงระหว่างผู้ค้า ปัจจุบันนี้ โดยทั่วไปผู้ค้าสมัยใหม่ใช้การเจรจาต่อรองด้วยสิ่งแลกเปลี่ยน ซึ่งนั่นก็คือเงินตราการใช้เงินตราเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน ในยุคสมัยแรก ๆ นั่นคือการแลกเปลี่ยนด้วยสินค้าที่มีค่า เช่น หมู, เปลือกหอย, วัว ในประเทศอิรัก มีหลักฐานว่าชนมบัฏถูกนำมาใช้แทนเงินตรา และในประเทศเม็กซิโกก็ใช้ถั่วแทนเงินตรา เมื่อการค้าแพร่หลายมากขึ้นมนุษย์ก็เริ่มใช้โลหะแทนเงินตรา (บุญเกียรติ โชควัฒนา, 2552)

“ก็ขายของนี่แล้ว ขายของเฉยๆ (ยิ้ม) มันเข็ดหยังบ่ได้แล้วก็เลยขายของแต่ก่อนที่ยังบ่เป็นก็ทำงานกรุงเทพ แต่ก่อนพอเป็นมันก็ยังไม่ชินทำอะไรก็เดินยาก แต่ตอนนี้มันก็ดีแล้ว จะไปทำอะไรอื่นมันก็ได้แล้ว จะเดินก็ไม่ค่อยสะดวกก็ ดียังมียายก็ทำตลาดติดแผงรับจ้างนี่ละ ได้แผงละ 80 มันก็พอเลยก็ละ มีหลานตั้ง 3 คน กำลังจะจบปวช. ปีสุดท้าย”(สัมภาษณ์ นายช. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ผมก็ประกอบอาชีพค้าขาย แล้วก็ป็นนักดนตรีที่ร้านอาหาร บ้านเพลง สถานที่อะไรมันก็เหมาะนะ คนช่วยก็มีนะ แฟนก็ช่วยเปิดร้านให้ตอนเช้ามันก็ได้ แล้วตอนกลางคืนผมก็เล่นดนตรีที่บ้านเพลง ตอนนี่ก็เล่นอยู่ เล่นดนตรีมา 20 กว่าปีแล้ว” (สัมภาษณ์ นายญ. เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559)

จากการสัมภาษณ์คนพิการที่ประกอบอาชีพค้าขาย สรุปพบว่า คนพิการประกอบอาชีพขายของชำ เป็นงานที่สะดวกทำอยู่ที่บ้านได้ นอกจากนั้นสิ่งที่พบจากการประกอบอาชีพ คือ คน

พิการสามารถประกอบอาชีพเสริม ทำฉลาก เล่นดนตรี เพื่อช่วยเหลือครอบครัวลดค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

3.อาชีพหัตถกรรม

หัตถกรรม หมายถึง งานช่างที่ทำด้วยมือหรืออุปกรณ์ง่าย ๆ อาศัยทักษะและเน้นประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก โดยทั่วไปเป็นผลิตภัณฑ์ที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมและศาสนา สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หรือผลิตด้วยเครื่องจักรจะไม่เรียกว่าหัตถกรรม (ศิริวัฒน์ นารีเลิศ,2543)

“ก็ทำจักรสานนี้แหละครับ พวกไม้อะไรนี่ลูกก็เอามาให้ ผมก็ขายอันละ 100 เวลาจะขายคนเขาก็เข้ามาซื้อในนี้เลย เวลาทำผมก็ทำตรงกระท่อมนี้แหละ ลมมันเย็นดี สบายไม่ต้องอะไรกับใครดีครับ (ยิ้ม) ตอนเวลาไม่มีอะไร โทรไปเขาก็เอามาให้เลยเวลาเงินได้มาก็ได้น้อยครับมันขายยากนานๆที่ขายได้อันเดียว จะช่วยคนอื่นคงไม่ได้ ถ้าจะได้ก็ได้แค่ตัวเองนี่แหละครับ พอจ่ายค่านี้อยู่ (สัมภาษณ์นาย จ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ตอนนั้นก็ทำไม้กวาดนี้แหละ ขายอันละ 40 บาท นานๆที่ขายได้บางที่เขาก็ว่าแพง เนี่ยเห็นมือเป็นแบบนี้ลูกก็ทำได้นะ(ยิ้ม) เป็นช่วงแรกๆ ก็ไม่ค่อยถนัด ทำไปทำมาเมื่อมันก็ชินของมันเองนะ เวลาทำลูกกึ่งทำตรงนี้แหละ (ชี้ไปที่เบาะนั่งสี่เหลี่ยม) แต่เออมันก็สะดวก (ยิ้ม) ก็ทำอยู่ที่บ้านเรา เราก็สะดวกอยู่ คนที่ช่วยไม่มีครับไม่มี เขอก็จะมีแต่ยายนี้ช่วยดู ช่วยหยิบจับอะไรให้บ้าง แต่แกก็ไม่ค่อยสบายอยู่ เงินที่ลูกได้มามันก็พอได้ซื้อยากินอยู่แหละ แต่ถ้าจะพอช่วยครอบครัวได้ใหม่นั้นก็ไม่พอหรอก แต่มันก็พอซื้อนั่นซื้อนี่เล็กๆน้อยๆได้อยู่ ที่ละ 100-200 ก็นานๆ ก็จะได้ที”(สัมภาษณ์นาย ฉ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ก็เย็บผ้าที่นี้แหละ (ที่บ้าน) จะให้ใครช่วยอะไรก็ได้ไม่ได้ เพราะถ้าให้ช่วยก็ทำไม่เป็น มันก็สามารถเลี้ยงครอบครัวได้ก็ส่วนหนึ่ง”(สัมภาษณ์ นาย ฉ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

จากการสัมภาษณ์คนพิการที่ประกอบอาชีพหัตถกรรม สรุปพบว่าคนพิการที่ประกอบอาชีพจักรสาน เย็บผ้า ทำไม้กวาด ซึ่งจะใช้ความถนัดทางร่างกายในการประกอบอาชีพ การหยิบจับอุปกรณ์ในแต่ละครั้งจะอาศัยความเคยชิน นอกจากนั้นสิ่งที่พบจากการประกอบอาชีพ คือ การได้รับกำลังใจที่ดีจากครอบครัว

สรุปจากการสัมภาษณ์คนพิการเกี่ยวกับสถานการณ์ประเด็นการประกอบอาชีพ พบว่า คนพิการส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่มีความหลากหลาย ได้แก่ อาชีพเกษตรกรรม อาชีพค้าขาย อาชีพหัตถกรรมโดยอาชีพที่คนพิการส่วนใหญ่ทำคืออาชีพเกษตรกรรม และรองลงมาเป็นอาชีพหัตถกรรมการประกอบอาชีพนั้นจะอาศัยความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพ และอาศัยความช่วยเหลือกับครอบครัวบางส่วน ทั้งยังต้องมีความสามารถในการทำงานกับการเคลื่อนไหว แขน ขาหรือลำตัว ในการประกอบอาชีพ ซึ่งมีลักษณะอาชีพที่เป็นงานอิสระ สาเหตุที่คนพิการส่วนใหญ่เลือกประกอบอาชีพเหล่านี้เกิดจากความเคยชิน และยังเป็นอาชีพที่ทำมาก่อนหน้านี้แล้ว

4.2 ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพ

ปัญหาเกี่ยวกับคนพิการได้รับความสนใจจากสังคมในวงกว้างมาเป็นเวลานาน สำหรับประเทศไทยการดำเนินการด้านสงเคราะห์ พัฒนา และฟื้นฟูคนพิการ กล่าวได้ว่าส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลและแรงผลักดันจากภายนอกประเทศทั้งระดับโลกและระดับภูมิภาค ในปัจจุบันรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับคนพิการเป็นอันมาก เห็นได้จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 55 กำหนดว่า บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ และกำหนดไว้ในมาตรา 80 วรรค 2 ว่า รัฐต้องสงเคราะห์ผู้พิการหรือ ทุพพลภาพให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีพึ่งตนเองได้ นอกจากนี้ยังมีการกำหนดแนวทางและมาตรการการพัฒนาและสงเคราะห์คนพิการ ไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ รวมทั้งแผนการสงเคราะห์และฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการแห่งชาติระยะยาว ตลอดจนการประกาศปฏิญญาเพื่อสิทธิคนพิการไทย เมื่อ พ.ศ. 2541 ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าในช่วง 20 ปีที่ผ่านมาการดำเนินงานด้านคนพิการในประเทศไทย ได้มีความก้าวหน้าไปเป็นอันมาก ทว่าอย่างไรก็ตามในส่วนของกรณีวิเคระห์วาทกรรมครั้งนี้ จึงน่าจะเป็นการเปิดพื้นที่และประสบการณ์ ตัวตน และ อัตลักษณ์ของคนพิการให้รับรู้และมองในแง่มุมมองของคนพิการ เพื่อก่อให้เกิดนำไปใช้ประโยชน์กับงานพัฒนามากยิ่งขึ้น

จากการที่มีการกล่าวกันอย่างแพร่หลายว่า ความพิการไม่ใช่คนที่ไร้ประโยชน์หรือเป็นภาระของสังคม แต่คนพิการเพียงแค่สูญเสียความสามารถบางอย่างไปเท่านั้น และคนพิการสามารถที่จะต้องพัฒนาศักยภาพขึ้นมาใหม่ได้ ถ้าหากว่าได้รับโอกาสจากคนในสังคม ก็จะทำให้คนพิการกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ สามารถพึ่งพาตนเองและไม่เป็นภาระแก่ครอบครัวและสังคม ในปัจจุบันยังคงดูเหมือนว่าคนพิการหลายคนจะต้องกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมและต้อง

พึ่งพาครอบครัวหรือสังคมต่อไป จึงทำให้ภาพที่ปรากฏชัดในสังคมทุกวันนี้ยังคงเป็นภาพคนพิการ ดันรน ต่อสู้เรียกร้องความไม่เป็นธรรมของสังคมทั้งในด้านกฎหมายด้านการปฏิบัติต่อคนพิการ การถูกเอารัดเอาเปรียบ การถูกกีดกันในเรื่องต่างๆ ทั้งการแพทย์ การศึกษา สังคม รวมถึงการถูก กีดกันหรือเลือกปฏิบัติในการทำงานและการประกอบอาชีพเราจึงมักเห็นภาพของคนพิการต้องมี ชีวิตความเป็นอยู่ที่ลำบาก ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจไม่ใช่สิ่งที่คนพิการเลือก หากแต่เป็นเพราะคนพิการไม่มีทางให้เลือกนั่นเองซึ่งปัญหาเหล่านี้ มักเกิดกับประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างประเทศไทย คนพิการ มักมีอัตราการว่างงานสูง และถูกเอารัดเอาเปรียบจากเงื่อนไขของคนในสังคม (จิตติมา คัมสุขศรี ,2550)

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างมากที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องจะเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขปัญหาต่างที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอาชีพคนพิการเพราะเมื่อมองจากภาพรวมทั้งหมดของคน พิการทางการเคลื่อนไหวและร่างกายที่ประกอบอาชีพ พบว่า คนพิการยังมีปัญหาและอุปสรรคในการประกอบ ดังผู้ให้สัมภาษณ์กล่าวดังนี้

“มันก็มีปัญหาอะไรหรอก ก็ทำอยู่บ้านได้ มันก็มีอยู่เวลาที่เป็นหน้าเขาปลุกข้าว แต่ตอนที่ เขาปลุกข้าวเราต้องขังไก่ไว้ ไม่งั้นมันไปกินข้าวเขา แต่เขาก็บ่นเห็นมาคุยอะไรก็ละ ที่ได้ก็จากเงินคน พิการอย่างเดียว”(สัมภาษณ์นาย ก. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“แต่ก่อนขายของมันก็ได้กำไรดี บางวันก็ได้เป็นพัน แต่ตอนนี้เศรษฐกิจมันไม่ค่อยดี ได้วัน ละ 500 ก็ยากแล้ว (หัวเราะ) ส่วนมากคนมาช่วยก็ไม่มีหรอกจะมีก็ได้แค่เงินเบี้ยยังชีพคนพิการนี้ ละ แล้วก็เบี้ยยังชีพคนแก่”(สัมภาษณ์นาย ข. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ก็จะมีเวลา เขาให้เงินค่าผัก บางที่เขาก็ให้ถูกให้ผิดเราก็ไม่รู้ (หัวเราะ)ก็เวลาถือของมัน ก็ถือได้ข้างเดียว (หัวเราะ)ก็ได้แต่เงินคนพิการนี้แหละ (หัวเราะ)”(สัมภาษณ์นายค. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ก็จะมีเวลา เขาให้เงินค่าผักนี้แหละ บางที่เขาก็ให้ถูกให้ผิดเราก็ไม่รู้ (หัวเราะ) เขาเห็นเรา เป็นแบบนี้จะให้เท่าไรเขาก็ให้ (หัวเราะ) แต่มันไม่ได้ทำอะไรเยอะ เกือบผักตามบ้านเฉยๆ (ยิ้ม)ก็ ไม่ได้มีใครมาช่วยอะไรนะ ก็มีแต่เงินคนพิการ ได้แต่เงินคนพิการอย่างเดียว (ยิ้ม)” (สัมภาษณ์ นาง ง. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ก็เวลาจะไปไหน ก็ต้องค่อยๆไปเอาครับ มันไปยาก ก็ไม่มีใครมาช่วยนะครับ มีเบี้ยคนพิการ กับเงินคนแก่นี้แหละครับ” (สัมภาษณ์ นาง จ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“มีครับมีอุปสรรคอยู่ เวลาจะไปนั้นไปนี่มันก็ลำบากแหละเนอะ เวลาจะไปหยิบจับอะไร มันก็ยาก มันช้าเวลาจะไปหยิบจับอะไร จะคอยให้ป่าไปเอาให้ก็บางที่แกก็ไม่อยู่ นั่นแกก็ไม่ค่อยสบายนะ หมอนัดไปโรงพยาบาลบ่อยส่วนที่เงินเดือนคนพิการที่ได้ ด้านคนพิการ แค่นั้น จัดอบรมคนพิการก็ไม่มีมา ไม้เรียวก็หาเองทั้งนั้นแหละ ไปตามถนนในซอย เจอก็อันๆ เอาใส่รถโยกมา บางทีก็เป็นบ้านี่แหละเอามาให้ ชาวบ้านบางคนดี เขาก็ดี เขาก็ต้มมะพร้าวเขาก็เอามาให้ นานๆที แต่ก็เอาทั้งกิ่งมาพันเอง บางทีก็ซื้อเขาก็ไล่ละ 15 บาท” (สัมภาษณ์ นาย ฉ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“มันก็ทนเอา ถ้าคิดว่ามีปัญหา มันก็มีปัญหา ถ้าจะว่ามีปัญหามันก็มี แต่มันก็ขึ้นอยู่กับใจเรา เราก็ทำใจสบายมันก็ไม่ปัญหา (ยิ้ม) มันก็ไม่มีหรอก เราทำได้มันก็ไม่มีอุปสรรคอะไร (ยิ้ม) กับผู้นำในหมู่บ้าน มีอะไรเขาก็มาบอกมีส่วนไหนที่เราจะต้องรู้เขาก็มาแจ้ง เงินนี้ก็เงินสงเคราะห์คนพิการ เงินคนแก่ (ยิ้ม)” (สัมภาษณ์ นาย ช. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ปัญหาก็มีอันนั้นแหละ แต่มันหยิบจับอะไรก็ไม่ถนัดมือไม่มีหรอก ก็มีก็ใครมาช่วยจะมีก็แค่เงินคนแก่ กับเงินคนพิการ” (สัมภาษณ์ นาย ซ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ปัญหาก็มีนะ อุปสรรคนั้นรี ก็ไม่มีนะ รีถ้ามีนะก็เป็นการเคลื่อนไหวมากกว่า ก็ไม่มีใครนะ จะมีก็แค่เงินคนพิการต่อเดือน” (สัมภาษณ์ นาย ฉ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

“ตอนนี้น่าจะเป็นเศรษฐกิจยุคใหม่ (หัวเราะ) ตอนนี้นักก็ไปซื้อในเมืองเยอะ แต่ก็ขายได้ ยังขายได้แต่ก็ไม่เหมือนเมื่อก่อนมันก็ไม่มีนะ แต่ถ้าจะให้แบกหามมันก็ไม่ไหว ส่วนที่ช่วยมันก็มี ตอนนี้มีเงินทางรัฐบาล เงินคนพิการ 800” (สัมภาษณ์ นาย ญ. เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559)

จากการสัมภาษณ์ พบว่าปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพคนพิการ คือ คนพิการมักจะถูกเอาเปรียบจากบุคคลอื่น ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาหลักในการประกอบอาชีพ โดยปัญหาดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดการสูญเสียความตั้งใจในการประกอบอาชีพ และคนพิการส่วนใหญ่ยังหวังให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริม ให้ความรู้ แนะนำเกี่ยวกับ

อาชีพที่สามารถทำอยู่ที่บ้านก็จะเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ อีกทั้งเพื่อความเสมอภาค ความเท่าเทียม เป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาตัวเอง ลดการพึ่งพาอาศัยจากผู้อื่น ทั้งยังมีรายได้สามารถช่วยเหลือเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้ในอนาคต

สรุปปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนพิการในตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1. ปัญหาส่วนบุคคล ได้แก่ การเคลื่อนไหวทางร่างกายที่ไม่สะดวก ส่งผลให้ใช้ชีวิตประจำวันลำบาก
2. ปัญหาด้านสังคม คนในสังคมไม่ยอมรับการเข้าทำงานของคนพิการ ส่งผลให้ไม่ได้รับการเข้าทำงานในอาชีพที่คนพิการต้องการ
3. ปัญหาการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ขาดการประชาสัมพันธ์จากผู้นำในชุมชน ส่งผลให้คนพิการไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารการเข้าถึงสิทธิคนพิการ
4. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ส่งผลให้การค้าขายไม่ดี ขาดรายได้ในการดำรงชีวิตและจุนเจือครอบครัวของคนพิการ

4.3 แนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ

นอกจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เช่น ในมาตรา 30 มาตรา 43 และมาตรา 44 ที่กล่าวถึงบุคคลย่อมเสมอภาคกันในทางกฎหมายและได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกันแล้ว(The Constitution of the Kingdom of Thailand, 2007) ในส่วนของการส่งเสริมอาชีพและการจ้างงานผู้พิการ ตามนโยบายทางด้านกฎหมาย คือ การออกพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ พ.ศ.2550 ได้กล่าวไว้ในหลายมาตราที่รัฐและสถานประกอบการต้องปฏิบัติตามเช่น มาตรา 33 ที่กำหนดสัดส่วนการรับผู้พิการเข้าทำงานในสถานประกอบการส่วนมาตรา 34 การส่งเงินเข้ากองทุนตามมาตรา 24 และ มาตรา 35การให้สัมปทานจัดสถานที่จำหน่ายสินค้าหรือบริการจัดจ้างเหมาช่างงานหรือจ้างเหมาบริการโดยวิธีกรณีพิเศษ ฝึกงานหรือจัดให้มีอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ล่ามภาษามือหรือให้ความช่วยเหลืออื่นใดแก่ผู้พิการ หรือผู้ดูแลผู้พิการได้(National Office for Empowerment of Persons with Disabilities. (2015d) ซึ่งต่อมาได้ตราพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2556 โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้ พระราชบัญญัติฉบับนี้ที่สำคัญคือมีการกำหนดให้องค์กรด้านผู้พิการหรือองค์กรอื่นใดที่ให้บริการแก่ผู้พิการมีบทบาทในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้พิการมากขึ้น ตลอดจนกำหนดให้มีศูนย์บริการผู้พิการเพื่อ

ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในการบริการและแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับการตามกฎหมายให้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับประเทศไทยถึงแม้ว่าจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบชัดเจน แต่ยังพบว่ามีปัญหาด้านการบูรณาการใน หน่วยงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำของผู้พิการ เช่น ปัญหาจากการขาดเจ้าภาพหลัก ในการดำเนินงาน ปัญหาการประสานงานระหว่าง ภาครัฐ ทำให้หน่วยงานผู้พิการในส่วภูมิภาคที่เป็นหน่วยงานของสำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ไม่ได้รับการเอาใจใส่เท่าที่ควร

โดยสรุปจากการประกอบอาชีพคนพิการ พบว่าคนพิการประกอบอาชีพจักรสานมาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาเป็นอาชีพขายของชำ โดยคนพิการแต่ละคนเลือกอาชีพที่มีความเหมาะสมกับความสามารถในการทำงานกับสมรรถภาพของร่างกายของตน โดย จะใช้แค่บางส่วนของร่างกายในการเคลื่อนไหว เช่น มือ แขน ขาหรือลำตัว ในการประกอบอาชีพ ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริม นอกจากนี้พบว่าคนพิการจะประกอบอาชีพที่มีความหลากหลาย ซึ่งสิ่งที่จะทำให้คนพิการแต่ละคนสามารถพึ่งพาตนเองได้ในระดับใดนั้นจะขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน อย่างไรก็ตาม คนพิการส่วนใหญ่ยังหวังให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการเพื่อเป็นต้นทุนทางความรู้ในการประกอบอาชีพที่หลากหลายมากขึ้นและเพื่อความเสมอภาคในการประกอบอาชีพของคนพิการในสังคม ทั้งนี้คนพิการเองก็ต้องเป็นผู้ที่มีความอดทน และมีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนที่จะเข้าถึงข้อมูลข่าวสารโดยเน้นในด้านการประกอบอาชีพเป็นหลัก จึงจะถือได้ว่าเป็นความสำเร็จในการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการที่เหมาะสม

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัย เรื่องแนวทางการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์และการประกอบอาชีพและเพื่อศึกษา ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์คณะผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพโดยเก็บข้อมูล ด้วยวิธีการสัมภาษณ์ โดยมีแนวคำถามใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษา เรื่องแนวทางการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการ ตำบลนาป่า อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบูรณ์ ซึ่งข้อมูลจากคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ แบ่งประเด็นการศึกษาเป็น 2 ประเด็นดังนี้

5.1.1 สถานภาพ สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ

(1) สถานภาพในปัจจุบันของคนพิการ

สถานภาพในปัจจุบันของคนพิการผลการศึกษาพบว่า จากการสำรวจคนพิการในประเทศไทย พ.ศ. 2558 ของกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการมีการรายงานสถานการณ์คนพิการในประเทศไทยปัจจุบันมีคนพิการที่ได้รับการออกบัตรประจำตัวคนพิการทั้งหมดจำนวน 1,737,469 คน ของประชากรทั้งประเทศ พบว่าความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ที่มาเป็นอันดับหนึ่ง จำนวน 856,481 คน (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2558) ซึ่งเมื่อพิจารณาจากข้อมูลคนพิการในตำบลนาป่าทั้งหมด 251 คน โดยคนพิการทางการเคลื่อนไหว และทางร่างกายยังคงพบมากในปัจจุบันทั้งหมด 149 คน (องค์การบริหารส่วนตำบลนาป่า, 2557) คนพิการ เป็นกลุ่มประชากรผู้ด้อยโอกาสที่มักถูกละเลย เนื่องจากไม่สามารถทำประโยชน์ให้กับ เศรษฐกิจและสังคมของประเทศได้ เป็นประชากรเพียงส่วนน้อยในสังคมเท่านั้น จึงไม่คุ้มค่ากับการ ลงทุนเพื่อพัฒนาประชากรกลุ่มนี้เท่าใดนักและในปัจจุบันแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้าง ประชากรโลกมีคนพิการเพิ่มขึ้นมากขึ้นทุกปี จากการเก็บข้อมูลพบว่าสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้พิการ เกิดมาจากอาการป่วยทั้งอาการที่ทราบสาเหตุและไม่ทราบสาเหตุและยังประกอบกับการรักษาใน

สมัยก่อนยังไม่ทันสมัย จึงเป็นเหตุที่ทำให้เกิดการพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ดังนั้น รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความใส่ใจและคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ ในการดำรงชีวิตของคนพิการ ทั้งในเรื่องการเข้าถึงสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร การได้รับการยอมรับในสิทธิและโอกาสอันเท่าเทียมเสมอภาคแก่คนพิการเช่นเดียวกับที่ให้กับพลเมืองทั่วไป

(2) สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ

การเข้าถึงสิทธิคนพิการในปัจจุบันได้มีหน่วยงานเข้ามาช่วยเหลือในด้านการส่งเสริมอาชีพ แต่ยังคงขาดการกระจายข่าวสารข้อมูลจากหน่วยงานหรือผู้นำชุมชนท้องถิ่น ทำให้ผู้พิการเข้าสู่ข้อมูลได้ยาก วิธีชีวิตของคนพิการตำบลนาป่า มีลักษณะการทำงานที่เหมาะสมสอดคล้องกับความสามารถและสมรรถภาพของร่างกายในการทำงาน ทั้งอาชีพหลักและอาชีพเสริม แบ่งอาชีพเพื่อช่วยเหลือตัวเองและหารายได้ช่วยเหลือครอบครัว ทั้งนี้หน่วยงานที่ใกล้เคียงและผู้นำท้องถิ่นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการ ให้คนพิการทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการใช้ชีวิตและการประกอบอาชีพคนพิการทุกคนมีศักยภาพในตัวเอง ถ้ามีความตั้งใจและหมั่นฝึกฝนก็จะสามารถพัฒนาศักยภาพให้สูงขึ้นได้ เพราะคนมีพิการมีพรสวรรค์พิเศษอยู่ในตัวเอง แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับจิตใจและความมุ่งมั่นของผู้พิการเอง หากให้โอกาสทั้งจากครอบครัวและสังคมในการที่จะพัฒนาตามความถนัดของผู้พิการ โดยต้องจัดหางานที่เหมาะสมให้ทำ รวมถึงการให้โอกาสทางการศึกษา สร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความพิการของตนเอง การช่วยเหลือตนเอง การใช้เครื่องมือหรือจัดสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม

จากการเก็บข้อมูล พบว่าคนพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์และการประกอบอาชีพ ส่วนใหญ่แล้วคนพิการยังคงประกอบอาชีพตามความสามารถของตนเอง โดยจะได้รับความช่วยเหลือจากครอบครัวและยังสามารถช่วยเหลือตนเองและครอบครัวได้ในส่วนหนึ่ง ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงได้แบ่งอาชีพของคนพิการตามการสัมภาษณ์ ดังต่อไปนี้

๑. อาชีพเกษตรกรรม

คนพิการประกอบอาชีพทำไร่ ทำนา เลี้ยงจิ้งหรีด เลี้ยงไก่ เก็บผักขาย ซึ่งเป็นงานที่ทางบ้านทำอยู่แล้ว และตัวเองก็ไม่รู้จะไปทำอะไรจึงประกอบอาชีพเกษตรกรรมต่อไป นอกจากนั้นสิ่งที่พบจากการประกอบอาชีพ คือ คนพิการสามารถปรับตัวในการทำงานให้เข้ากับงานที่ทำ การรู้จักการให้กำลังใจตนเองในการทำงาน นอกจากนั้นยังได้รับการช่วยเหลือจากครอบครัวซึ่งเป็นแรงบันดาลใจให้คนพิการทำงานต่อไป

๒. อาชีพค้าขาย

คนพิการประกอบอาชีพขายของชำ เป็นงานที่สะดวกทำอยู่ที่บ้านได้ นอกจากนั้นสิ่งที่พบจากการประกอบอาชีพ คือ คนพิการสามารถประกอบอาชีพเสริม ทำตลาด เล่นดนตรี เพื่อช่วยเหลือครอบครัวลดค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

๓. อาชีพหัตถกรรม

คนพิการที่ประกอบอาชีพจักรสาน เย็บผ้า ทำไม้กวาด ซึ่งจะใช้เวลาว่างในการประกอบอาชีพ การหีบจับอุปกรณ์ในแต่ละครั้งจะอาศัยความเคยชิน นอกจากนั้นสิ่งที่พบจากการประกอบอาชีพ คือ การได้รับกำลังใจที่ดีจากครอบครัว

กล่าวโดยสรุป คนพิการส่วนใหญ่ประกอบอาชีพที่มีความหลากหลาย ได้แก่ อาชีพเกษตรกรรม อาชีพค้าขาย อาชีพหัตถกรรมโดยอาชีพที่คนพิการส่วนใหญ่ทำคืออาชีพเกษตรกรรม และรองลงมาเป็นอาชีพหัตถกรรมการประกอบอาชีพนั้นจะอาศัยความเชี่ยวชาญในการประกอบอาชีพ และอาศัยความช่วยเหลือกับครอบครัวบางส่วน ทั้งยังต้องมีความสามารถในการทำงานกับการเคลื่อนไหวมือ แขน ขาหรือลำตัว ในการประกอบอาชีพ ซึ่งมีลักษณะอาชีพที่เป็นงานอิสระ สาเหตุที่คนพิการส่วนใหญ่เลือกประกอบอาชีพเหล่านี้เกิดจากความเคยชิน และยังเป็นอาชีพที่ทำมาก่อนหน้านี้แล้ว

5.1.2 ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ

สภาพปัญหาการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ จากการเก็บรวบรวมข้อมูล พบว่าการรับรู้ข้อมูลข่าวสารสำหรับผู้พิการยังไม่เพียงพอไม่มีหน่วยงานหรือผู้นำชุมชนเข้ามาแนะนำผู้พิการ โดยเฉพาะผู้พิการในชนบทไม่สามารถรับรู้ข่าวสาร และมีข้อจำกัดตามสภาพของผู้พิการในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารด้านอาชีพ การส่งเสริมอาชีพสำหรับผู้พิการ ไม่มีการส่งเสริมให้ฝึกอาชีพที่หลากหลาย เช่น งานฝีมือต่าง ๆ เพื่อให้ผู้พิการประกอบอาชีพอิสระหรือเป็นเจ้าของธุรกิจได้ ไม่มีบุคลากรให้การแนะนำอาชีพสำหรับผู้พิการที่อยู่ในอำเภอหรือหมู่บ้านห่างไกล และไม่มีการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้พิการให้ดียิ่งขึ้นทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพคนพิการ คือ คนพิการมักจะถูกเอาเปรียบจากบุคคลอื่น ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาหลักในการประกอบอาชีพ โดยปัญหาดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดการสูญเสียความตั้งใจในการประกอบอาชีพ และคนพิการส่วนใหญ่ยังหวังให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริม ให้ความรู้ แนะนำเกี่ยวกับอาชีพที่สามารถทำอยู่

กับบ้านก็จะเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ อีกทั้งเพื่อความเสมอภาค ความเท่าเทียม เป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาตัวเอง ลดการพึ่งพาอาศัยจากผู้อื่น ทั้งยังมีรายได้สามารถช่วยเหลือ เลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้ในอนาคต

จากการเก็บรวบรวมข้อมูลสรุปปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนพิการในตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ดังต่อไปนี้

5. ปัญหาส่วนบุคคล ได้แก่ การเคลื่อนไหวทางร่างกายที่ไม่สะดวก ส่งผลให้ใช้ชีวิตประจำวัน ลำบาก
6. ปัญหาด้านสังคม คนในสังคมไม่ยอมรับการเข้าทำงานของคนพิการ ส่งผลให้ไม่ได้รับการ เข้าทำงานในอาชีพที่คนพิการต้องการ
7. ปัญหาการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ขาดการประชาสัมพันธ์จากผู้นำในชุมชน ส่งผลให้คนพิการ ไม่ได้รับข้อมูลข่าวสารการเข้าถึงสิทธิคนพิการ
8. ปัญหาด้านเศรษฐกิจ ส่งผลให้การค้าขายไม่ดี ขาดรายได้ในการดำรงชีวิตและจุนเจือ ครอบครัวของคนพิการ

5.2 อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น มีประเด็นที่สำคัญเพื่อนำมาสู่การอภิปรายผล คือ การส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ดังนี้

5.2.1. สถานภาพ สถานการณ์และการประกอบอาชีพของคนพิการ

จากการศึกษา พบว่า ลักษณะการประกอบอาชีพมีความเหมาะสมกับความรู้ ความสามารถรวมทั้งมีลักษณะงานที่เหมาะสมกับสภาพร่างกายความสามารถในการทำงาน กับสมรรถภาพของร่างกายมีความสอดคล้องกับอาชีพ อย่างไรก็ตามคนพิการยังไม่มีคำแนะนำ อาชีพจากหน่วยงานเท่าที่ควรสอดคล้องกับ ผลา ศรีขาวและคณะ (2558) ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ เอื้อต่อการประกอบอาชีพของผู้พิการที่จบการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการบ้านทองพูน เผ่าพนัส จังหวัดอุบลราชธานี อาชีพมีความสำคัญสำหรับผู้พิการ ทำให้ชีวิตมีคุณค่า ชีวิตมีความ สมบูรณ์ สามารถพึ่งพาตนเองได้ ไม่เป็นภาระต่อสังคม การได้มีส่วนร่วมในสังคม อีกทั้งยังเป็น พื้นฐานศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ สังคมมีทัศนคติที่ดีต่อผู้พิการ ซึ่งการประกอบอาชีพของผู้พิการ นั้น เป็นการพัฒนา สติปัญญา พัฒนากาย ใจ และมีรายได้เป็นของตนเอง ทำให้ผู้พิการมีความ ภาคภูมิใจในตนเอง

นอกจากนั้น จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่หน่วยงานใกล้เคียงและผู้นำท้องถิ่นจะให้ความสนใจกับคนพิการเพื่อจะให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการ เพราะในปัจจุบันยังมีคนพิการที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพอยู่เป็นจำนวนมาก ทางหน่วยงานใกล้เคียงและผู้นำท้องถิ่นจึงมีความสำคัญที่จะต้องดำเนินมาตรการให้เป็นหลักประกันว่าคนพิการทุกคนจะมีโอกาสที่เท่าเทียมกันในการใช้ชีวิตและประกอบอาชีพ สอดคล้องกับ จิราวัลย์ คงถาวร (2547) ได้ศึกษาเรื่องความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัทมติชูบิชิ มอเตอร์ (ประเทศไทย) ส่วนองค์การภาครัฐ วรรณรงค์ทางสังคมและจัดทำสื่อต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ให้กับสาธารณชนได้รับทราบเกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เพื่อสร้างการยอมรับทางสังคมและทัศนคติที่ดีต่อคนพิการควรมีความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งคนพิการที่สำเร็จการศึกษาด้านอาชีพเข้าฝึกงานตามความถนัดเพิ่มเติม พร้อมสร้างสิ่งจูงใจเพื่อให้หน่วยงานรับคนพิการเข้าทำงาน หรือให้การสนับสนุนสถานประกอบการที่มีความเต็มใจจ้างงานคนพิการ นอกเหนือจากมาตรการทางด้านภาษี และที่สำคัญ ภาครัฐควรเป็นแบบอย่างในการรับคนพิการเข้าทำงาน

5.2.2. ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ

จากการศึกษา พบว่า ปัญหาและความต้องการของการส่งเสริมอาชีพคนพิการ คือ คนพิการมักจะถูกเอาเปรียบจากบุคคลอื่น ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาหลักในการประกอบอาชีพ โดยปัญหาดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดการสูญเสียความตั้งใจในการประกอบอาชีพ สอดคล้องกับ สุวภา จรดล และคณะ(2556) ได้ศึกษาเรื่อง การจัดบริการด้านการจ้างงานของรัฐแก่คนพิการปัญหาในการจัดบริการด้านการจ้างงานของรัฐแก่คนพิการ คือ ตำแหน่งงานที่รองรับความพิการทุกประเภทมีน้อย ขาดเครื่องมือเครื่องใช้อำนวยความสะดวกให้กับคนพิการในการเข้าถึงสิทธิได้

นอกจากนั้นคนพิการส่วนใหญ่ยังหวังให้มีการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริม ให้ความรู้ แนะนำเกี่ยวกับอาชีพที่สามารถทำอยู่กับบ้านก็จะเป็นการอำนวยความสะดวกให้กับคนพิการ อีกทั้งเพื่อความเสมอภาค ความเท่าเทียม เป็นโอกาสที่ดีในการพัฒนาตัวเอง ลดการพึ่งพาอาศัยจากผู้อื่น ทั้งยังมีรายได้สามารถช่วยเหลือเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้ในอนาคต

สอดคล้องสุทธิ นันทาและคณะ (2554) ที่ได้ศึกษาเรื่อง คุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ คุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการที่มีศูนย์ฝึกอาชีพที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี และอาชีพต่างก็มีคุณภาพชีวิตการทำงานแตกต่างกัน

5.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาแนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า การประกอบอาชีพของผู้พิการยังไม่มี ความมั่นคงซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อทางด้านต่างๆในการใช้ชีวิตในอนาคตได้ คณะผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการแนะนำอบรม ส่งเสริมแนวทางประกอบอาชีพที่เหมาะสมสำหรับคนพิการที่มีความบกพร่องทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตให้กับคนพิการ ตัวอย่างเช่น การได้รับการอบรมจากหน่วยงานโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ พร้อมทั้งให้การฝึกอาชีพ โดยคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ และความถนัดหรือความต้องการของบุคคลนั้นๆ ทั้งยังศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากหน่วยงานอื่นๆ เพื่อนำผลการศึกษาวิจัยที่ได้มาเปรียบเทียบและเป็นข้อมูลในการนำมาพิจารณาปรับปรุงคุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายและยังต้องศึกษาผลกระทบด้านอื่นที่มีผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายเพื่อนำไปปรับปรุงคุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายให้ดีขึ้นต่อไป

บรรณานุกรม

- จิตติมา คิมสุขศรี. **องค์กรทางสังคมและการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพคนพิการ : กรณีศึกษาศูนย์ฟื้นฟูอาชีพ คนพิการพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2550.สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และโปรแกรมคอมพิวเตอร์**
กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2558). **รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศไทย.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:<http://nep.go.th/th/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 1 กุมภาพันธ์ 2559).
- กิตติพงษ์ สุทธิ. (2543). **การดำเนินงานด้านการส่งเสริมอาชีพคนพิการตามพระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.tmc.or.th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 14 มีนาคม 2559).
- กุลวดี สอนกลิ่น. (2553). **ความหมายของเกษตร.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <https://www.l3nr.org/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 6มิถุนายน2559).
- จักรภพ ดุลศิริชัยและคณะ.(2556). **การจัดสวัสดิการสังคมสำหรับคนพิการในจังหวัดขอนแก่น: กรณีศึกษา บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.cfbt.or.th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 14 มีนาคม 2559).
- จิตรา ศิริสมบุญรณาลภ. (2550). **การจ้างงานคนพิการตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://dep.go.th/th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 14 มีนาคม 2559).
- จิราวัลย์ คงถาวร.(2547). **ความเป็นไปได้ในการจ้างงานคนพิการของบริษัทมิติซูบิซิ มอเตอร์ (ประเทศไทย) จำกัด.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://beyond.library.tu.ac.th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 14 มีนาคม 2559).
- ธนัชพร มีหมั่น. (2558). **ความหมายและความสำคัญของงานอาชีพ.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://pattarapornt.weebly.com/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 13 กุมภาพันธ์ 2559).

บุญเกียรติ โชควัฒนา. (2552). **ค้าขาย**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.pattanakit.net/>
(วันที่สืบค้นข้อมูล: 6มิถุนายน2559).

ผลา ศรีชาวและคณะ. (2558). **ปัจจัยที่เอื้อต่อการประกอบอาชีพของผู้พิการที่จบการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการบ้านทองพูนเผ่าพันธ์ จังหวัดอุบลราชธานี**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.human.ubru.ac.th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 1กุมภาพันธ์ 2559).

ศิริวัฒน์ นารีเลิศ. (2547). **ศิลปหัตถกรรม**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.baanjomyut.com/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 6มิถุนายน2559).

ศูนย์ส่งเสริมการศึกษาตามอัธยาศัย. (2542). **ชุดวิชาการศึกษาของทางการประกอบอาชีพ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:<http://dnfe5.nfe.go.th/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 4 กุมภาพันธ์ 2559).

สุทิน จันทาและคณะ.(2554). **คุณภาพชีวิตการทำงานของคนพิการทางกายที่ผ่านการฝึกอาชีพจากศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://acad.vru.ac.th/>
(วันที่สืบค้นข้อมูล: 1 กุมภาพันธ์ 2559).

สุพิชา ชลวานิช.(2546). **แผนการประกอบอาชีพของคนพิการ ภายหลังสำเร็จการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://digi.library.tu.ac.th/>
(วันที่สืบค้นข้อมูล: 15 กุมภาพันธ์ 2559).

สุภลักษณ์ ภาวะ. (2547). **ผลสำเร็จรูปในการประกอบอาชีพอิสระของคนพิการจากการกู้ยืมเงินของกองทุนฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://beyond.library.tu.ac.th/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 15 กุมภาพันธ์ 2559).

สุภรธรรม มงคลสวัสดิ์. (2544). **แนวทางการส่งเสริมอาชีพคนพิการ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://research.mol.go.th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 15 กุมภาพันธ์ 2559).

สุภา จรดและคณะ. (2556). **การจัดบริการด้านการจ้างงานของรัฐแก่คนพิการ**. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://journal.oas.psu.ac.th/> (วันที่สืบค้นข้อมูล: 1 กุมภาพันธ์ 2559).

อรวรรณ อินหันธ์. (2554). **การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการรับคนพิการเข้าทำงานในสถานประกอบการจังหวัดพิจิตร** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก: <http://www.social.nu.ac.th/th/>(วันที่สืบค้นข้อมูล: 15 กุมภาพันธ์2559).

การสัมภาษณ์

1. นายประสิทธิ์ ทองที สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559
2. นายเส็ง จันทะคุณ สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559
3. น.ส. สนม หล่อโยธา สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559
4. น.ส. น้อย หล่อโยธา สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559
5. นายไสว แพงแก้ว สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559
6. นายอนงค์ หมื่นคำเรือง สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 23 พฤษภาคม 2559
7. นายเสวียน ม่วงกล้วย สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559
8. นายสำเร็จ จันทร์โสม สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559
9. นายเด่น ปิ่นโทน สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559
10. นายใจมา ทัพพัญญู สัมภาษณ์โดยคณะผู้วิจัย เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2559

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์เชิงคุณภาพ

ชื่อเรื่อง แนวทางการส่งเสริมอาชีพสำหรับคนพิการตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

1. แนะนำประวัติส่วนตัว
2. สาเหตุที่ท่านพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร
3. ปัจจุบันท่านประกอบอาชีพอะไร
4. ปัญหาใดที่ท่านคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพ
5. ท่านคิดว่าอาชีพของท่านสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อย เพียงใด
6. ความพิการของตัวท่านเป็นอุปสรรคต่อการทำงานประกอบอาชีพ หรือไม่
7. ครอบครัวของท่าน มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการทำงานประกอบอาชีพ
8. สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวท่าน หรือไม่
9. ท่านได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ภาคผนวก ข.

บทสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์เชิงลึก เกี่ยวกับประเด็นอาชีพของคนพิการ

๑. นายประสิทธิ์ ทองที อายุ 50 ปี มีลูกบุญธรรมศึกษาที่มหาวิทยารามคำแหง อยู่บ้านเลขที่ 207 หมู่ 3 ตำบลนาป่าอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : ลุงคะสาเหตุที่ทำให้ลุงพิการนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : ไปทำงานที่กรุงเทพแล้ว ล่มใส่สังกะสี เลยทำให้พิการ เลยไปรักษาโรงพยาบาลมาแล้วที่นี้ต่อเส้นแล้วมันใช้การไม่ได้ แต่มันบ่ได้ไปตอนนั้นเลย มันทิ้งไว้ประมาณ 3-4 เดือนตอนนั้นบ่มีเงินเลยบ่ได้ไปมาไปตอนหลังแล้วหมอก็เลยบอกว่าเส้นมันยึดเปิดแล้ว เส้นมันตายแล้ว ช่วงที่ไม่ไปรักษาก็ปวด ทำอะไรก็ไม่ได้แล้วคล้ายๆว่าเส้นมันขาด

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันลุงกำลังประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : เลี้ยงไก่อยู่บ้าน เป็นไก่ชน เวลาขายก็แล้วแต่ไก่ถ้าเก่งๆหน่อยก็ตัวละ 400 เป็นลูกไก่นี้ก็

จะขายเป็นคู่ คู่ละ 500 บาท

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวลุง หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่สะดวกเท่าไร คล้ายๆ ว่าที่มันแคบแล้วมันชอบออกไปกินข้าวเขา มันติดทุ่งนา

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของลุง มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : มีลูกคนเดียวเขามีเงินเขาก็ส่งมาให้มัน ได้มาเราก็เอามาซื้อข้าวซื้ออะไรให้มัน

ผู้ทำวิจัย : ลุงคิดว่าอาชีพของลุงสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อยเพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็พอได้ในระดับหนึ่ง เงินหลักๆก็มาจากเรา แล้วก็ยังมีลูกสาวที่อยู่กรุงเทพส่งมาให้มีลูก

คนนึงแต่เอามาเลี้ยง

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ลุงคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ป่มีปัญหอะไรหรอก ก็ทำอยู่บ้านได้

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวลุงเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็มีอยู่เวลาที่เป็นหน้าเขาปลุกข้าว เราต้องขังไก่ไว้ ไม่งั้นมันไปกินข้าวเขา

ผู้ทำวิจัย : ลุงได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : เขาก็บ่เห็นมาคุยอะไรก็ละ ที่ได้ก็จากทางเงินคนพิการอย่างเดียว

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 23 พฤษภาคม 2559)

๒. นายเส็ง จันทะคุณ อายุ 64 ปี อยู่กับภรรยาและหลาน อยู่บ้านเลขที่ 133 หมู่ 3

ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ลุงพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : คือมันก็เป็นโรคแล้วมันขึ้นหู เป็น 10 ปี แล้วหูดับ ตรงนี้มันก็เป็นขึ้นมาเอง มันบวมขึ้น ปล้วมันก็หายไป ที่แรกก็เป็นเล็กๆเท่าเม็ดถั่วนี้แหละ หมอเขาก็ตัดออก

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันลุงกำลังประกอบอาชีพอะไรอยู่คะ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ขายของนี่แล้ว ขายของเฉยๆ (ยิ้ม) มันเห็ดหยังบได้แล้วก็เลยขายของแต่ก่อนที่ยังบเป็นก็ทำงานกรุงเทพนี้แล้ว

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวลุง หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ดีแล้ว จะไปทำอย่างอื่นมันก็ได้แล้ว จะเดินก็ไม่ค่อยสะดวก

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของลุง มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มียายก็ทำฉากติดแผงรับจ้างนี่ละ ได้แผงละ 80

ผู้ทำวิจัย : ลุงคิดว่าอาชีพของลุงสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อย

เพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็พอเลยก็ละ มีหลานตั้ง 3 คน กำลังจะจบปวช. ปีสุดท้าย

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ลุงคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพของลุง

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่ค่อยได้ยิน ถ้าคนมาซื้อของก็ต้องให้เขาพูดดั่งๆ

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวลุงเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : แต่ก่อนขายของมันก็ได้กำไรดี บางวันก็ได้เป็นพัน แต่ตอนนี้เศรษฐกิจมันไม่ค่อยดี

ได้วันละ 500 ก็ยากแล้ว(หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ลุงได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ได้เงินเบี้ยยังชีพคนพิการนี่ละ แล้วก็เบี้ยยังชีพคนแก่

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 23 พฤษภาคม 2559)

๓. น.ส. สนม หล่อโยธา อาศัยอยู่กับพี่สาวและแม่ อยู่ที่บ้านเลขที่ 74 หมู่ 6 ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ (เป็นพี่สาวน.ส. น้อย หล่อโยธา) รายนี้จะพูดคุยไม่รู้เรื่องเพราะมีการตอบสนองช้า

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ป่าพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : เป็นตั้งแต่เกิดนั่นแหละ(ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันป่าประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : เก็บผักขาย เก็บตามรั้วตามบ้านนี้แหละ ปลูกไ้วส่วนมากก็ชะอม (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวป่า หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ขายแถวๆ บ้านมันก็พอได้

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของป่า มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีน้องนี้แหละ ช่วยขาย (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ป่าคิดว่าอาชีพของป่าสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อย

เพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่ได้ ขายได้บ้างไม่ได้บ้าง (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ป่าคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็จะมีเวลา เขาให้เงินค่าผัก บางที่เขาก็ให้ถูกให้ผิดเราก็ไม่รู้ (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวป่าเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็เวลาถือของมันก็ถือได้ข้างเดียว (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ป่าคะ ป่าได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และใน

ด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ได้แต่เงินคนพิการนี้แหละ (หัวเราะ)

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 23 พฤษภาคม 2559)

๔. น.ส. น้อย หล่อโยธา อาศัยอยู่กับพี่สาวและแม่ อยู่ที่บ้านเลขที่ 74 หมู่ 6 ตำบลนาป่า อำเภอเมืองจังหวัดเพชรบูรณ์ (เป็นน้องสาวน.ส. สนม หล่อโยธา)

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ป่าพิการนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ย้ายนี้แหละพาหมอมานิดยาให้ แต่ก่อนแหละเนอะมันเป็นหมอชาวบ้าน หมอ

เถื่อน ฉีดยังไม่รู้ไปโดนเส้น ก็เลยเป็นแบบนี้เลย (หลบหน้า)

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันนี้ป่ากำลังประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ก็เก็บผักขายนี้แหละ แต่ไม่ได้ไปขายเองนะให้พี่ แกไปขายบางที่ก็ได้เงินไม่ครบ

หรอก ก็เป็นแบบนี้เขาก็ให้ครบบ้างไม่ครบบ้าง (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวป่า หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ขายก็ขายได้แถวบ้านนี้แหละ เดินขาย ได้บ้างไม่ได้บ้าง (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของป่า มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : เราก็ช่วยกันเก็บผักขายนะ ที่บ้านก็พอมีผักอะไรขายได้เราก็ขาย (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ป่าคิดว่าอาชีพของป่าสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อย

เพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่ได้อะไร ไม่ได้ช่วยอะไรเยอะเลย เพราะบางวันก็ขายได้ บางวันก็ขายไม่ได้ (หน้าเศร้าๆ)

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ป่าคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : เวลาจะขายนี้ก็ บ้านอื่นเขาก็ปลุกผักอยู่บ้านกันเยอะ ก็ขายอยาก

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวป่าเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ไม่นะ มันไม่ได้ทำอะไรเยอะ เก็บผักตามบ้านเฉยๆ (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ป่าได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่ได้อะไรนะ ก็มีแต่เงินคนพิการ ได้แต่เงินคนพิการอย่างเดียว (ยิ้ม)

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 23 พฤษภาคม 2559)

๕. นายไสว พวงแก้ว อายุ 72 ปี อยู่บ้านเลขที่ 77 หมู่ 7 ตำบลนาป่า อำเภอเมือง

จังหวัดเพชรบูรณ์(อาศัยอยู่กระท่อมกลางนาคนเดียว)

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ลุงพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็เริ่มเป็นมาเรื่อยๆ นะครับที่เดินไม่ได้เนี่ย พอมาปี พ.ศ.2546 แล้ว ผมผ่าตัดที่หลัง ผ่าแล้วก็หายปวดนะ แต่ก็คือก็เดินไม่ได้ ต้องใช้ไม้เท้าเวลาไปไหนตอนยังไม่ผ่ามันจะปวดตามขา แต่พอผ่าแล้วมันไม่ปวด แต่มันก็เดินไม่ได้ พอผ่าเสร็จมันก็ได้อยู่ แต่มันไม่ค่อยมีแรง

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันลุงประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ทำจักรสานนี้แหละครับ พวกไม้อะไรนี่ลุงก็เอามาให้ ผมก็ขายอันละ 100 เวลาจะขายคนเขาก็เข้ามาซื้อในนี้เลย

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวลุง หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ตรงกระท่อมนี้แหละ ลมมันเย็นดี สบายไม่ต้องอะไรกับใครดีครับ (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของลุง มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีลูกเขาก็เอาไม้ผ้อมาให้อยู่ครับ โทรไปเขาก็เอามาให้เลย

ผู้ทำวิจัย : ลุงคิดว่าอาชีพของลุงสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อยเพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : จะช่วยคนอื่นคงไม่ได้ ถ้าจะได้ก็แค่ตัวเองนี่แหละครับ พอจ่ายค่านี้นี่อยู่

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ลุงคิดว่าจะ ส่งผลกระทบต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็เวลาจะไปไหน ก็ต้องค่อยๆไปเอาครับ มันไปอยาก

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวลุงเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ไม่นะครับ

ผู้ทำวิจัย : ลุงได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากนักน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง
 ผู้ให้ข้อมูล : มีเบี้ยคนพิการ กับเงินคนแก่นี้แหละครับ
 (สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 23 พฤษภาคม 2559)

๖. นายอนงค์ อาศัยอยู่กับยาย อายุ 56 ปี อยู่บ้านเลขที่ 92 หมู่ 7 ตำบลนาป่า อำเภอเมือง
 จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ทำให้ป่าพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ตอนแรกก็ทำงานได้ ยกกระสอบ แต่ก่อนแข็งแรงนะ ยกอะไรได้ปกตินั่นแหละ
 แต่อยู่ไป อยู่มา ก็ปวดขา ก็ไปหาหมอที่โรงพยาบาลบ้านเรานี้แหละ เคื่ก็ถามว่าลุงเป็นโรคอะไรคะ (ยิ้ม)
 ลุงก็ไม่รู้จะตอบเขาว่าไง ลุงก็ไม่รู้เป็นโรคอะไรก็เลยมาหาหมอ ตรวจไปตรวจมาเขาก็บอกลุง ลุงเป็น
 โรคเก้านะ เขาก็ให้ยาลุงมากิน พอปวดขึ้นมากินยามันก็หายนะ แต่มันเป็นนักขึ้น ก็โดนเลยต้องตัดขา
 ตามนี้วันก็ง้อ หยิบจับอะไรก็อยาก จะ 10 ปีแล้วละมั้งที่เป็น ลุงก็คิดว่าคงเป็นเพราะลุงกินไก่ กิน
 หมูไม่ด้วยนี่แหละ โอ้แล้วที่กินตอนไหนก็ปวดตามข้อ คงเป็นเครื่องในไก่ผิดใส่หมูไม่ดองนี่แหละ
 แล้วลุงคงเป็นเพราะลุงกินเหล้าด้วย(หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันป่าประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ตอนนี้ก็ทำไม้กวาดนี้แหละ ขายอันละ 40 บาท นานๆที่ขายได้บางที่เขาที่ว่าแพง
 เนี่ยเห็นมือเป็นแบบนี้ลุงก็ทำได้นะ(ยิ้ม) ตอนแรกก็ไม่ค่อยถนัด ทำไปทำมามีอมนักขึ้นของมันเป็นเองนะ
 เวลาทำลุงก็นั่งทำตรงนี้แหละ (ชี้ไปที่เบาะนั่งสี่เหลี่ยม)ไม้กวาดในที่นี้คือไม้กวาดก้านมะพร้าว

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวป่า หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : เออ สะดวก (ยิ้ม) ก็ทำอยู่ที่บ้านเรา เราก็สะดวกอยู่

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของป่า มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ไม่มีครับไม่มี เออก็จะมีแต่ยายนี้ช่วยดู ช่วยหยิบจับอะไรให้บ้าง แต่แกก็ไม่ค่อย
 สบายเนอะ

ผู้ทำวิจัย : ป่าคิดว่าอาชีพของป่าสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อย
 เพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็พอได้ซื้อยากินอยู่แหละ แต่ถ้าจะพอช่วยครอบครัวได้ไหมนั้นก็ไม่พอหรอก แต่
 มันก็พอซื้อนั่นซื้อนี่เล็กๆน้อยๆได้อยู่ ที่ละ 100 - 200 ก็นานๆ ก็จะได้ที่

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ป่าคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ปัญหาก็คือเวลาไปเอาไม้ด้ามมันยาก ถ้าเข้าเอาไม้มาให้ทำเราก็พอได้ทำอยู่ แต่พอ
 ไม้หมดมันก็ไปยากเวลาจะไปนั้นไปนี่มันก็ลำบากแหละเนอะ เวลาลุงจะไปหยิบจับอะไรมันก็ยาก มัน

ช่วงเวลาจะไปหยิบจับอะไร จะคอยให้ป่าไปเอาให้ก็บางที่แกก็ไม่อยู่ นั้นแกก็ไม่ค่อยสบายนะ หมอนัดไปโรงพยาบาลบ่อย

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวป่านี้เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มีครับมีอุปสรรคอยู่ เวลาจะไปนั้นไปนี่มันก็ลำบากแหละนะ เวลาจะไปหยิบจับอะไรมันก็ยาก มันช่วงเวลาจะไปหยิบจับอะไร จะคอยให้ป่าไปเอาให้ก็บางที่แกก็ไม่อยู่ นั้นแกก็ไม่ค่อยสบายนะ หมอนัดไปโรงพยาบาลบ่อย

ผู้ทำวิจัย : ป่าได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : เงินเดือนคนพิการที่ได้ ด้านคนพิการ แคนั้น จัดอบรมคนพิการก็ไม่มีมา ไม้เราก็กินเองทั้งนั้นแหละ ไปตามถนนไฮรโยก เจอกี่พันๆ เอาใส่รถโยกมา บางทีก็เป็นป่านี้แหละเอามาให้ชาวบ้านบางคนดี เขาก็ดี เขาก็มีต้นมะพร้าวเขาก็เอามาให้ นานๆที แต่ก็เอาทั้งกิ่งมาฟันเอง บางทีก็ซื้อเขาโลละ 15 บาท

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 23 พฤษภาคม 2559)

๗. นายเสวียน ม่วงกล้วย อาศัยอยู่กับภรรยา และหลาน อายุ 64 ปี อยู่บ้านเลขที่ 191/1

หมู่ 4 ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ลูกพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : เกิดจากเส้นเลือดอุดตัน เป็นตรงขาข้างซ้าย ตอนนั้นก็ใส่ขาเทียมอยู่ เป็นมา 20-30 ปีแล้ว หมอเขาบอกว่าเลือดไปเลี้ยงไม่พอ ตอนที่เป้นมันก็สะสมมาเรื่อยๆ เกือบ 23 ปี ตอนที่เป้นก็ปวดเหมือนกับเป้นมะเร็ง

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันลูกกำลังประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ตอนนั้นก็ทำไร่ ทำนา เลี้ยงจิ้งหรีด เลี้ยงไก่ เป้นอาชีพเสริมอาชีพหลักเลยก็ทำนา

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวลูก หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ ถ้าจะให้สะดวกมันก็ไม่สะดวกหรอก เราก้ทำไปเรื่อยๆ เวลาเราลงน้ำเราก้ใส่รองเท้าบูธ เราก้ปรับตัวทำไปทำมา มันก็ชิน (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของลูก มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีลูกนั้นแหละ เขาก้ส่งมา(ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ลุงคิดว่าอาชีพของตัวลุงสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อยเพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไปเรื่อยๆอย่างนี้แหละ มันก็พอช่วยได้ในส่วนหนึ่ง เงินคนพิการ เงินคนแก่บ้าง เนี่ยจึงผลิตนี้ก็มีคนมารับ ขายโลละ 90 แต่ก็เอาเป็นอาชีพหลักไม่ได้หรอก เพราะมันมีตายบ่อย (หัวเราะ)

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ลุงคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ทนเอา ถ้าคิดว่ามีปัญหามันก็มีปัญหา ถ้าจะว่ามีปัญหามันก็มี แต่มันก็ขึ้นอยู่กับที่ใจเรา เราก็ทำใจสบายมันก็ไม่มีปัญหา (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวลุงเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่มีหรอก เราทำได้มันก็ไม่มียุติอะไร (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ลุงได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : กับผู้นำในหมู่บ้าน มีอะไรเขาก็มาบอกมีส่วนไหนที่เราจะต้องรู้เขาก็มาแจ้ง เงินนี้ก็ ได้เงินสงเคราะห์คนพิการ เงินคนแก่ (ยิ้ม)

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 28 พฤษภาคม 2559)

๘. นายใจมา ทัพพลุ อาศัยอยู่กับลูกสาว หลานสาว และภรรยา อยู่บ้านเลขที่ 1 หมู่ 4

ตำบลนาป่า อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ลุงพิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : ก็แต่ก่อนทำงานอยู่โรงโม่หิน แล้วไปซ่อมเครื่องโม่ ซ่อมไม่รู้ทำไหน มันทับมือ เลย ตัดนิ้ว (นิ้วโป้งข้างขวา)

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันลุงกำลังประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ปัจจุบันก็ไม่ได้ทำอะไรนะ ก็มีแค่ไปทำไร่ แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรเยอะ เพราะมันไม่ถนัดมือ

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวลุง หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่สะดวกเนอะ เพราะเวลาเราจะไปไร่มันก็ยุ่งยาก แต่ก็ขี่รถไปได้นะ (ยิ้ม)

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของลุง มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีลูกสาว เขาก็ทำไร่เหมือนกัน

ผู้ทำวิจัย : ลุงคิดว่าอาชีพของลุงสามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อยเพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : ก็พอได้

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ลุงคิดว่า ส่งผลกระทบต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีมือนี้แหละมันหยิบจับอะไรก็ไม่ถนัดมือ

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวลุงเป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ไม่มีหรอก

ผู้ทำวิจัย : ลุงได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้าน

ใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีแค่เงินคนแก่ กับเงินคนพิการ

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 28 พฤษภาคม 2559)

๙. นายเด่น ปิ่นโทน หมู่ 4 อายุ 45 ปี อาศัยอยู่กับแม่ อยู่บ้านเลขที่ 138/1 ตำบลนาป่า อำเภอมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : พี่คะ สาเหตุที่พี่พิการนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : อันนี้ต้องถามหมอละมั้ง (เงิบ) ก็ตอนแรกก็เป็นไข้แล้วก็ไปหาหมอ แล้วก็เดิน

ไม่ได้เลย

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันพี่ประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ก็เย็บผ้า

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวของพี่ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ที่นี่แหละ (ที่บ้าน)

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของพี่ มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะถ้าให้ช่วยก็ทำไม่เป็น

ผู้ทำวิจัย : พี่คิดว่าอาชีพของพี่สามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อย

เพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ส่วนหนึ่ง

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่ตัวพี่คิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ไม่นะ

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของพี่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : อุปสรรคนั้นรี ก็ไม่มีนะถ้ามีนะก็เป็นการเคลื่อนไหวมากกว่า

ผู้ทำวิจัย : พี่ได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : ก็ไม่นะ จะมีก็แค่เงินคนพิการต่อเดือน

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 28 พฤษภาคม 2559)

๑๐. นายสำเร็จ จันทร์โสม อายุ 48 ปี อาศัยอยู่กับภรรยา อยู่บ้านเลขที่ 64 หมู่ 15 ตำบลนาป่า อำเภอมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ผู้ทำวิจัย : สาเหตุที่ตัวพี่พิการเกิดขึ้นได้อย่างไร

ผู้ให้ข้อมูล : ฉีดยาโดนเส้น ตั้งแต่ 2 ขวบ 3 ขวบ หมอที่ฉีดก็เป็นหมอชาวบ้าน ก็เป็นลุงนี้แหละ อาการก็ค่อยๆเป็นมาเรื่อยๆ ที่ไม่ได้ไปรักษาก็เพราะ สมัยก่อนแถวนี้มันกานดาน ไม่มีรถหรือ

ผู้ทำวิจัย : ปัจจุบันพี่กำลังประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข้อมูล : ประกอบอาชีพค้าขาย แล้วก็เป็นนักดนตรีที่ร้านอาหาร บ้านเพลง

ผู้ทำวิจัย : สถานที่ที่ประกอบอาชีพ มีความสะดวกและเหมาะสมต่อตัวพี่ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : ก็เหมาะสม

ผู้ทำวิจัย : ครอบครัวของพี่ มีส่วนช่วยเหลืออย่างไรต่อการประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ก็มีนะ แฟนก็ช่วยเปิดร้านให้ตอนเช้า

ผู้ทำวิจัย : พี่คิดว่าอาชีพของพี่สามารถช่วยเหลือตนเอง และคนในครอบครัวได้มากน้อยเพียงใด

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ได้ แล้วตอนกลางคืนเราก็เล่นดนตรี ที่บ้านเพลง ตอนนี้ก็เล่นอยู่ เล่นดนตรีมา 20 กว่าปีแล้ว

ผู้ทำวิจัย : ปัญหาใดที่พี่คิดว่า ส่งผลกระทบต่อการทำงานประกอบอาชีพ

ผู้ให้ข้อมูล : ตอนนี้น่าจะเป็นเศรษฐกิจยุคใหม่ (หัวเราะ) ตอนนี้คนก็ไปซื้อในเมืองเยอะ แต่ก็ขายได้ ยังขายได้แต่ก็ไม่เหมือนเมื่อก่อน

ผู้ทำวิจัย : ความพิการของตัวพี่เป็นอุปสรรคต่อการประกอบอาชีพ หรือไม่

ผู้ให้ข้อมูล : มันก็ไม่มีนะ แต่ถ้าจะให้แบกหามมันก็มี

ผู้ทำวิจัย : พี่ได้รับความคุ้มครองจากผู้นำ หรือคนในสังคมมากน้อยเพียงใด และในด้านใดบ้าง

ผู้ให้ข้อมูล : ตอนนี้มีเงินทางรัฐบาล เงินคนพิการ 800

(สัมภาษณ์เมื่อวันที่ : 28 พฤษภาคม 2559)

ภาคผนวก ค.

ประวัติคณะผู้ทำวิจัย

- พ.ศ. 2553 ผู้ช่วยวิจัยโครงการวิจัยกฎหมายคุ้มครองผู้ถูกระทำด้วยความรุนแรง

ในครอบครัว : ฐาน ความคิด โอกาส และอุปสรรค ของศูนย์สิทธิมนุษยชนศึกษาและการพัฒนา มหาวิทยาลัยมหิดล

- พ.ศ. 2556 แนวทางการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างสถานีตำรวจ โรงพยาบาล และ

หน่วยกู้ภัย เมื่อเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน เขตตำบลในเมือง อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้รับทุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ : ชื่อข้อเสนอการวิจัย แหล่งทุน และสถานภาพในการทำวิจัยว่า

ได้ทำการวิจัยคล่องแล้วประมาณร้อยละเท่าใด -

ประวัติผู้ร่วมวิจัย

1. นามสกุล (ภาษาไทย) นางนนทชา ชัยทวีธานันท์
ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mrs.Nonthacha Chaitawittanun
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3659900422219
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาการพัฒนาชุมชน
เงินเดือน 26,400 บาท
เวลาที่ใช้ทำวิจัย ชั่วโมง 16 ต่อ สัปดาห์
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)
สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
E-mail : ploy_der@hotmail.com
5. ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2551 ศศ.ม. (พัฒนามนุษย์และสังคม) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
พ.ศ. 2547 ศศ.บ. (พัฒนาสังคม) มหาวิทยาลัยนเรศวร
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ
- สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย
7.1 ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย : ชื่อแผนงานวิจัย
-
7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย
พ.ศ. 2552 โครงการวิจัยการศึกษาองค์การทางสังคมในการฟื้นฟูสมรรถภาพด้านอาชีพของคนพิการ : ศึกษากรณีชมรม คนพิการจังหวัดเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2553 การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการทำวิสาหกิจชุมชน : กรณีศึกษามะขามแปรรูป กลุ่มวิสาหกิจ ชุมชน ตำบลวังชมพู อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2555 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการชุมชนเข้มแข็ง บ้านคลองสาร ตำบลนางั่ว อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์
พ.ศ. 2557 การพัฒนาสวัสดิการสำหรับผู้ประสบปัญหาในบ้านพักเด็กและครอบครัว
- 7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว : ชื่อผลงานวิจัย ปีที่พิมพ์ การเผยแพร่ และแหล่งทุน

พ.ศ. 2549 โครงการการสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับอาชีพเสริมและอาชีพทางเลือกของ
ชาวอุรุกรลาโว้ยในจังหวัดภูเก็ต

พ.ศ. 2546 โครงการติดตามความก้าวหน้าการดำเนินงานเกณฑ์พื้นฐาน 10
ประการในการดำรงชีวิตของคนไทย

พ.ศ. 2546 โครงการความร่วมมือระหว่างเครือข่ายภาคประชาชนกับสภาที่ปรึกษา
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

พ.ศ. 2548 โครงการอบรมเยาวชนพิกการสู่การเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงและ
เสริมสร้างประสบการณ์ชีวิตสำหรับเยาวชน พิกการ

พ.ศ. 2549 โครงการสังเคราะห์องค์ความรู้วัฒนธรรมกรุงเทพฯ

พ.ศ. 2550 โครงการวิจัยเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์รองรับการเปิดเสรีการค้าบริการด้าน
การศึกษาระดับอุดมศึกษา

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

แนวทางการส่งเสริมอาชีพของคนพิการ ตำบลนาป่า

อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์

ยศวดี นีรารมย์

สาขาวิชาการพัฒนาสังคม

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

นนทชา ชัยทวีชานันท์

สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ทุนอุดหนุนโดย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2559